

Ghid privind deșeurile și substanțele recuperate

Versiunea: 2
Mai 2010

AVIZ JURIDIC

Acest document conține instrucțiuni referitoare la REACH, explicând obligațiile din REACH și cum trebuie îndeplinite acestea. Utilizatorilor li se reamintește însă că textul Regulamentului REACH reprezintă singura referință legală autentică și că informațiile din acest document nu constituie consiliere juridică. Agenția Europeană pentru Produse Chimice nu răspunde de conținutul prezentului document.

DECLINAREA RESPONSABILITĂȚII

Aceasta este traducerea unui document publicat în limba engleză în versiune originală. Traducerea și controlul integrității sale au fost efectuate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene. Conținutul științific/tehnic a fost revizuit de autoritatea competentă din România. Vă rugăm să rețineți că numai versiunea în limba engleză, disponibilă de asemenea pe acest site este versiunea originală.

Ghid privind deșeurile și substanțele recuperate

Referință: ECHA-10-G-07-RO
Data publicării: 05/2010
Limba: RO

© Agenția Europeană pentru Produse Chimice, 2010.

Pagina de titlu © Agenția Europeană pentru Produse Chimice

Reproducerea este autorizată, cu condiția menționării sursei în forma „Sursa: Agenția Europeană pentru Produse Chimice, <http://echa.europa.eu/>”, și cu condiția notificării în scris a Unității de comunicare ECHA (publications@echa.europa.eu).

Dacă aveți întrebări sau observații în legătură cu prezentul document, vă rugăm să le transmiteți folosind formularul de solicitare de informații (menționând referința și data emiterii). Formularul de solicitare de informații poate fi accesat de pe pagina de contact a ECHA la adresa: http://echa.europa.eu/about/contact_en.asp

AGENȚIA EUROPEANĂ PENTRU PRODUSE CHIMICE

Adresa poștală: P.O. Box 400, FI-00121 Helsinki, Finlanda
Adresa pentru vizitatori: Annankatu 18, Helsinki, Finlanda

PREFAȚĂ

Prezentul document se referă la Regulamentul REACH (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006¹ (denumit în continuare REACH) și, în special, la aplicarea art. 2 alin. (7) lit. (d) din acesta. Documentul descrie condițiile în care entitățile juridice care recuperează substanțe din deșeuri pot beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH și detaliază obligația de a face schimb de informații în lanțul de aprovizionare prevăzută la titlul IV din REACH, ceea ce nu este cuprins în exceptare.

Prezentul document face parte dintr-o serie de ghiduri care sunt destinate să ajute toate părțile interesate în procesul de pregătire în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute în Regulamentul REACH. Aceste ghiduri conțin detalii în legătură cu o gamă de procese esențiale ale REACH, precum și unele metode științifice și/sau tehnice științifice pe care industria sau autoritățile trebuie să le utilizeze conform REACH.

Prezentul ghid a fost pregătit de Comisie prin implicarea tuturor părților interesate: state membre, sectorul industrial și organizațiile neguvernamentale (ONG). Documentul a fost predat ECHA în cadrul întâlnirii autorităților competente REACH din decembrie 2008. ECHA a elaborat ulterior acest ghid, ținând seama de nevoile de clarificare care au fost identificate în cadrul discuțiilor cu experți în cursul procedurii de consultare².

Ghidul poate fi obținut de pe situl de internet al Agenției Europene pentru Produse Chimice³. Orice actualizări ale ghidului vor fi redactate de ECHA și supuse ulterior procedurii de consultare.

¹ Rectificare la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului European din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produsele Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, 30.12.2006); modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1354/2007 al Consiliului din 15 noiembrie 2007 de adaptare a Regulamentului (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului European privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), ca urmare a aderării Bulgariei și a României la Uniunea Europeană (JO L 304, 22.11.2007, p. 1).

² http://echa.europa.eu/doc/FINAL_MB_30_2007_Consultation_procedure_on_guidance.pdf.

³ http://echa.europa.eu/reach_en.asp.

Istoricul documentului

Versiune	Comentariu	Data
Versiunea 1	Proiect de ghid al Comisiei Europene (CA/24/2008 rev.1) trimis pentru observații membrilor întâlnirii autorităților competente REACH	septembrie 2008
Versiunea 1.1	Proiect de ghid (CA/24/2008 rev.2) – Introducerea de exemple de articole (agregatele ar putea fi considerate articole în anumite condiții)	octombrie 2008
Versiunea 1.2	Proiect de ghid (CA/24/2008 rev.3) – Adaptarea declinării de responsabilitate	aprilie 2009
Versiunea 1.3	<ul style="list-style-type: none"> – Focalizarea domeniului de aplicare a ghidului pe i) exceptări de la înregistrare conform articolului 2 alineatul (7) litera (d) și ii) sarcinile respective ale operatorilor valorificatori de a-și informa clienții asupra substanțelor periculoase din produsele recuperate pe care le introduc pe piață. <ul style="list-style-type: none"> ○ Caracterul identic cu substanța deja înregistrată. ○ Informații despre această substanță care trebuie să fie disponibile pentru operatorul valorificator. ○ Informații care trebuie să fie disponibile pentru operatorul valorificator pentru a-și respecta sarcinile conform Regulamentului DSD/CLP. ○ Notificarea cerințelor conform CLP – Eliminarea inconsecvențelor privind caracterul identic al substanțelor, statutul impurităților și substanțele din preparate. – Creșterea consecvenței cu ghidul pentru articole. – Explicarea sarcinilor unui operator valorificator (care beneficiază de exceptare) legate de evaluarea pericolelor potențiale prezentate de materialul recuperat și comunicarea acestora către clienții săi. – Legături către ghidurile actualizate. – Restructurarea documentului – Adăugarea de <ul style="list-style-type: none"> ○ exemple ○ flux de activități ○ listă cu abrevieri și definiții 	martie 2010
Versiunea 2	<ul style="list-style-type: none"> - Modificări editoriale și clarificări - Creșterea consecvenței privind terminologia referitoare la „substanță ca atare”, „amestec” și „articol” 	mai 2010

CUPRINS

1. INTRODUCERE	1
2. CERINȚE REACH PRIVIND SUBSTANȚELE RECUPERATE	3
2.1. Preînregistrarea.....	3
2.2. Înregistrarea.....	5
2.2.1. Recuperarea este considerată un proces de producție în temeiul REACH?.....	5
2.2.2. Identificarea substanțelor recuperate.....	6
2.2.3. Distincția dintre substanță, amestec și articol.....	6
2.2.4. Impuritățile.....	8
2.3. Cerințe de exceptare în baza articolului 2 alineatul (7) litera (d) din REACH.....	10
2.3.1. Condiția 1: „Caracterul identic” al unei substanțe recuperate cu o substanță deja înregistrată.....	10
2.3.2. Condiția 2: Informațiile cerute.....	12
2.4. Informațiile care trebuie puse la dispoziția utilizatorilor de substanțe recuperate.....	13
2.4.1. Relevanța și adecvarea informațiilor.....	14
2.4.2. Fișele cu date de securitate.....	15
2.4.3. Alte informații: numărul de înregistrare și scenariul de expunere.....	16
2.5. Alte obligații.....	19
2.5.1. Inventarul clasificării și etichetării.....	19
2.5.2. Restricții.....	19
2.5.3. Autorizarea.....	19
2.6. Aspecte privind anumite fluxuri specifice de materiale recuperate.....	20
APENDICELE 1: FLUXURI SPECIFICE DE MATERIALE RECUPERATE	22
1.1. Hârtia recuperată.....	22
1.2. Sticla recuperată.....	22
1.3. Metalele recuperate.....	23
1.4. Agregatele recuperate.....	24
1.5. Polimerii recuperați.....	26
1.6. Cauciucul recuperat.....	27
1.7. Uleiuri de bază recuperate.....	28
1.8. Solvenți recuperați.....	29
APENDICELE 2: LISTĂ DE ABREVIERI ȘI DEFINIȚII	30

1. INTRODUCERE

Art. 2 alin. (2) din REACH prevede că „*deșeul astfel cum este definit în Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului*”⁴.” nu este substanță, amestec sau articol în sensul art. 3 din prezentul regulament. Prin urmare, cerințele REACH pentru substanțe, amestecuri și articole nu se aplică deșeurilor⁵.

Totuși, acest lucru nu înseamnă că substanțele din deșeuri sunt complet exceptate de la respectarea REACH. Producătorii/fabricanții sau importatorii unei substanțe ca atare, în amestecuri sau în articole (denumită în continuare „substanță”) supusă înregistrării în baza REACH sunt obligați să țină seama de etapa din ciclul de viață al substanței, după caz, conform secțiunii 5.2.2 din anexa I la REACH, atunci când efectuează evaluările corespunzătoare în baza titlului II din REACH⁶. În special, conform art. 3 alin. (37) din REACH, scenariile de expunere sunt definite ca „*ansamblul condițiilor, inclusiv condițiile de exploatare și măsurile de administrare a riscurilor, care descriu modul de producere sau de utilizare a substanței în cursul ciclului de viață, precum și modul de efectuare a controlului de către producător sau importator sau modul recomandat utilizatorilor din aval pentru controlul expunerii oamenilor și a mediului. [...]*”. Deșeurile care pot conține o substanță includ deșeurile din producerea substanței, deșeurile generate în urma utilizării substanței și deșeurile generate la sfârșitul vieții de utilizare a articolelor care conțin substanța respectivă.

Statutul deșeurilor în contextul scenariilor de expunere și interacțiunea dintre REACH și legislația specifică deșeurilor în acest sens sunt prezentate la secțiunile R 13.2.6 și R 18.2 ale Ghidului cerințelor privind informațiile și evaluarea securității chimice⁷. Prin urmare, scenariile de expunere pentru etapa ciclului de viață ca deșeu al unei substanțe nu sunt dezbătute în prezentul ghid.

De îndată ce un material „încetează de a mai fi considerat deșeu”, cerințele REACH i se aplică, în principiu, în același fel ca și oricărui alt material, cu o serie de excepții acordate condiționat. Momentul în care un deșeu „încetează de a mai fi considerat deșeu” a fost dezbătut îndelung.. Conform art. 6 alin. (1) și (2) din noua Directiva-cadru privind deșeurile, anumite categorii de deșeuri încetează să mai fie considerate deșeuri în momentul în care au trecut printr-o operațiune de recuperare și dacă îndeplinesc o serie de criterii specifice, care urmează să fie definite în concordanță cu anumite prevederi legale, în special:

- (a) *substanța sau obiectul sunt utilizate în mod curent pentru îndeplinirea unor scopuri specifice;*
- (b) *există o piață sau cerere pentru substanța sau obiectul în cauză;*
- (c) *substanța sau obiectul îndeplinește cerințele tehnice pentru îndeplinirea scopurilor specifice și respectă legislația și normele aplicabile produselor; și*

⁴ Abrogată de Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (Directiva-cadru privind deșeurile).

⁵ Explicații suplimentare privind această exceptare se regăsesc în ghidul privind înregistrarea, http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/registration_en.htm (secțiunea 1.6.3.4).

⁶ A se vedea, de asemenea, ghidul privind estimarea expunerii în perioada de viață a deșeurilor http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/information_requirements_r18_en.pdf?vers=20_08_08.

⁷ Capitolul R 13.2.6 „Operational conditions and risk management measures related to the waste life stage” (Condițiile operaționale și măsurile de administrare a riscurilor legate de etapa de viață ca deșeu) și capitolul R 18.2 „Characterising waste streams arising from manufacture, use and subsequent life-cycle stages” (Caracterizarea fluxurilor de deșeuri rezultate din producție, utilizare și etape ulterioare din ciclul de viață) din Ghidul cerințelor privind informațiile și evaluarea securității chimice (IR/CSA) http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/information_requirements_en.htm.

(d) utilizarea substanței sau obiectului nu va produce efecte nocive asupra mediului sau a sănătății populației.

Comisia va stabili astfel de criterii pentru materiale specifice sub forma unor acte delegate conform procedurii de comitologie. Pentru fiecare flux de deșeuri trebuie luați în considerare diferiți factori. Discuția sau ghidul privind criteriile⁸ de stabilire a încetării statutului de deșeu pentru diferitele fluxuri de deșeuri, nu fac obiectul prezentului document.

În urma unor posibile decizii comitologice viitoare⁹, precum și a unor decizii privind încetarea statutului de deșeu luate de autoritățile statelor membre de la caz la caz în conformitate cu art. 6 alin. (4) din Directiva-cadru privind deșeurile¹⁰, unele materiale care sunt considerate în prezent deșeuri ar putea fi considerate în viitor ca nemaifiind deșeuri. Acest lucru nu va însemna doar că materialele respective nu vor mai intra în sfera de aplicare a legislației din domeniul deșeurilor, ci și că acestea ar putea fi supuse cerințelor REACH, dacă nu fac obiectul unei exceptări. Clarificarea criteriilor de încetare a statutului de deșeu revine legislației privind deșeurile, iar prezentul document nu furnizează instrucțiuni privind momentul în care acestea se aplică și când fostele produse eliminate încetează de a mai fi considerate deșeuri. Prezentul ghid privind deșeurile și substanțele recuperate intenționează să prezinte obligațiile unităților care efectuează recuperarea¹¹ în vederea respectării REACH, contribuind astfel la îndeplinirea obiectivelor generale ale politicii Comisiei Europene de durabilitate și de încurajare a recuperării și reciclării.

Scopul prezentului ghid este de a clarifica statutul materialelor care au fost recuperate, care au încetat de a mai fi considerate deșeuri și care sunt supuse obligațiilor REACH pentru substanțe, amestecuri și articole. Ghidul explică informațiile esențiale pe baza cărora un operator valorificator poate beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH:

„Articolul 2

(7). Sunt exceptate de la titlurile II, V și VI următoarele:

[...]

(d) substanțele ca atare, în amestecuri sau în articole, care au fost înregistrate în conformitate cu titlul II și care sunt recuperate în Comunitate, cu condiția ca:

(i) substanța care rezultă în urma procesului de recuperare este aceeași cu substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II și

(ii) unitatea care efectuează recuperarea are la dispoziție informațiile cerute în conformitate cu articolele 31 sau 32 privind substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II.”¹²

Este important de precizat că prezentul ghid nu menționează nivelul de detaliere necesar pentru diferitele tipuri de fluxuri de recuperare. Totuși, apendicele 1 la prezentul ghid prezintă obligațiile generale pe care un operator valorificator trebuie să le îndeplinească pentru a putea beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, folosind diferite exemple selectate.

⁸ Informațiile referitoare la criteriile privind încetarea statutului de deșeu dezvoltate în contextul implementării Directivei 98/2008/CE 2008/98/EC (Directiva-cadru privind deșeurile) sunt disponibile aici:

<http://susproc.jrc.ec.europa.eu/activities/waste/documents/Endofwastecriteriafinal.pdf>

⁹ http://europa.eu/scadplus/glossary/comitology_en.htm.

¹⁰ În ceea ce privește încetarea statutului de deșeu, Directiva-cadru privind deșeurile 98/2008/CE revizuită prevede la articolul 6 următoarele: În cazul în care nu există criterii (de încetare a statutului de deșeu) stabilite la nivel comunitar în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (1) și (2), statele membre pot decide de la caz la caz dacă un anumit deșeu a încetat să fie considerat ca atare, luând în considerare jurisprudența aplicabilă. Astfel de decizii sunt notificate Comisiei în conformitate cu Directiva 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998, de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale⁽²⁴⁾, atunci când directiva respectivă o impune.

¹¹ Trebuie precizat că termenii „operator valorificator”, „unitate care efectuează recuperarea” și „producător de substanță recuperată” se folosesc în document pentru a desemna aceeași parte interesată.

¹² Articolul 2 alineatul (7) litera (d) exclude doar în anumite condiții substanțele recuperate. Prin urmare, legislatorul nu a avut intenția de a aplica o exceptare generală pentru substanțele recuperate prin includere în anexa V.

2. CERINȚE REACH PRIVIND SUBSTANȚELE RECUPERATE

Etapă din procesul de prelucrare a deșeurilor în care obligațiile REACH încep să se aplice depinde de momentul în care materialul își pierde statutul de deșeu. Acest lucru presupune că după ce un material încetează de a mai fi considerat deșeu, procesul de recuperare este terminat. Din acest moment, materialele care au încetat de a mai fi considerate deșeuri pot fi tratate ca o substanță ca atare, în amestec sau în articol într-un proces de producție. Procesele de recuperare au loc de obicei în câteva etape, iar uneori doar în ultima etapă va rezulta un material care nu va mai fi clasificat drept deșeu în sensul legislației UE privind deșeurile. De asemenea, pot exista cazuri în care doar o parte din materialul care rezultă din procesul de recuperare va fi considerat ca nemaifiind deșeu¹³.

Prin urmare, toate etapele din procesul de recuperare care nu au ca rezultat un material care nu mai este considerat deșeu sunt considerate etape din procesul de prelucrare a deșeurilor care intră sub incidența legislației deșeurilor. De asemenea, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din REACH, deșeurile, inclusiv deșeurile rezultate în timpul proceselor de recuperare, nu sunt considerate substanțe, amestecuri sau articole. În sensul REACH, prin substanțe recuperate trebuie să se înțeleagă doar **substanțele care**, după ce au făcut parte din deșeuri, **au încetat de a fi considerate deșeuri** conform Directivei-cadru privind deșeurile. Componentele substanței recuperate pot să fi fost prezente ca atare în fluxul de deșeuri sau să fi fost obținute din fluxul de deșeuri prin modificare chimică în timpul procesului de recuperare (a se vedea secțiunea 2.2.1).

2.1. Preînregistrarea

Dacă este aplicabilă, exceptarea de la înregistrare pentru substanțele recuperate prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH se aplică doar dacă aceeași substanță a fost înregistrată înainte. Deși este posibil ca majoritatea substanțelor recuperate să fie înregistrate înainte de aplicarea obligațiilor pentru substanțe care beneficiază de un regim tranzitoriu (etapizate), nu s-a făcut nicio înregistrare până la finalizarea etapei de preînregistrare¹⁴. Totuși, este important de precizat că substanțele care nu sunt substanțe care beneficiază de un regim tranzitoriu (etapizate) și care nu beneficiază de preînregistrare sunt supuse obligațiilor de înregistrare din iunie 2008, când a intrat în vigoare titlul II din Regulamentul REACH. Prin urmare, orice substanță recuperată care nu este substanță care beneficiază de un regim tranzitoriu (etapizată) trebuie să facă trimitere la aceste înregistrări pentru a se putea baza pe o exceptare conform art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH.

¹³ Art. 6 alin. (1) din Directiva-cadru privind deșeurile prevede că „Anumite categorii de deșeuri încetează să mai fie considerate deșeuri [...] în momentul în care au trecut printr-o operațiune de valorificare, inclusiv reciclarea [...]”, iar articolul 6 alineatul (3) din Directiva-cadru privind deșeurile prevede că „Deșeurile care încetează să mai fie considerate deșeuri în conformitate cu alin. (1) și (2), încetează de asemenea să mai fie considerate deșeuri în scopul atingerii obiectivelor de valorificare și reciclare prevăzute de Directivele 94/62/CE, 2000/53/CE, 2002/96/CE și 2006/66/CE, precum și de alte acte legislative comunitare aplicabile, atunci când sunt îndeplinite cerințele privind reciclarea sau valorificarea din respectivele acte legislative.”

¹⁴ Preînregistrarea constă în furnizarea către ECHA, în mod gratuit, a unei serii limitate de informații (în principal, denumirea substanței, numele și adresa persoanei de contact, termenul de înregistrare preconizat și intervalul cantitativ; pentru informații suplimentare a se vedea http://echa.europa.eu/pre-registration_en.asp). Solicitanții potențiali trebuie să răspundă la solicitări de date (dacă un solicitant potențial nu deține aceste date, este suficient să transmită acest lucru ca răspuns la astfel de solicitări). În altă ordine de idei, rolul operatorilor valorificatori în cadrul SIEF va depinde de propriile dorințe de implicare, putând decide și să nu joace un rol activ (participanți „inactivi”). Unor astfel de solicitanți potențiali nu li se poate cere să plătească niciun cost SIEF, decât dacă folosesc informații supuse împărțirii costurilor în temeiul REACH (pentru informații suplimentare, a se vedea ghidul privind schimbul de date). Preînregistrarea nu atrage nicio obligație de a înregistra substanța.

Atâta timp cât substanța nu a fost încă înregistrată de o altă parte interesată, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Prin urmare, este posibil ca operatorii valorificatori care produc o astfel de substanță să fie supuși obligațiilor de înregistrare. Acest lucru înseamnă că operatorii valorificatori care nu și-au preînregistrat substanța nu își pot produce sau plasa pe piață substanța în mod legal până când ei înșiși sau orice altă parte interesată nu a înregistrat substanța.

În consecință, doar preînregistrarea furnizează o asigurare legală că producția sau introducerea pe piață poate continua până la termenul relevant de înregistrare, cu condiția ca substanța preînregistrată să respecte condițiile prevăzute la art. 3 alin. (20) din REACH. Deși perioada de preînregistrare, precum și primul termen de preînregistrare întârziată au trecut deja, mai există posibilitatea de a beneficia de preînregistrare întârziată pentru cei care produc și importă pentru prima dată substanțe recuperate care beneficiază de un regim tranzitoriu (etapizate) ca atare sau în amestecuri sau în contextul articolelor în anumite condiții, conform art. 28 alin. (6) din REACH¹⁵.

În urma preînregistrării, este posibil ca înregistrarea să nu mai fie cerută, deoarece substanța (substanțele) va (vor) fi până la urmă înregistrată(e) de către un alt solicitant de înregistrare, permițând operatorului valorificator să beneficieze de exceptarea de la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. În cazul în care se ia o decizie de modificare a statutului de deșeu (la nivel comunitar sau la nivel național), se poate face apel la preînregistrarea întârziată menționată anterior în baza art. 28 alin. (6) din REACH. Totuși, operatorii valorificatori ar trebui să analizeze dacă încetarea statutului de deșeu poate schimba termenul de înregistrare, deoarece pentru anumite materiale, volumul de substanță recuperată poate fi mai mare decât producția inițială. Astfel, ca o consecință a acestui fapt, s-ar putea ca operatorii valorificatori să trebuiască să facă înregistrarea înaintea producătorilor inițiali.

Preînregistrarea poate deschide calea spre comunicare cu alți producători ai aceleiași substanțe. Aceasta oferă operatorilor valorificatori acces la coordonatele altor producători ai substanței și posibilitatea, dacă doresc, de a contribui la discuțiile de pe forumul SIEF. De asemenea, preînregistrarea va permite operatorilor valorificatori de a participa la discuții despre caracterul identic al substanțelor și de a demonstra caracterul identic al substanței lor astfel încât să poată intra în SIEF. Un alt avantaj al implicării operatorilor valorificatori în forumurile SIEF este faptul că, participarea lor facilitează elaborarea de scenarii de expunere corecte pentru manipularea materialelor în etapa de sfârșit a ciclului deviată a acestora, precum și identificarea diferențelor și impacturilor (în măsura cerințelor) dintre procesele de producție primare și secundare. În plus, SIEF poate fi de asemenea o oportunitate de a discuta despre accesul la informațiile de securitate de care operatorii valorificatori ar putea avea nevoie pentru a beneficia de exceptarea de la înregistrare, precum și pentru alte obligații pe care le-ar putea avea în baza REACH legate de statutul de înregistrare al substanțelor (secțiunea 2.5) și de disponibilitatea informațiilor (secțiunea 2.3.2). Trebuie precizat că preînregistrarea unui material recuperat drept UVCB (în loc de substanțe unice cu impurități) poate îngreuna acordarea exceptării în baza art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH la un stadiu ulterior (secțiunea 2.2.3).

¹⁵ Persoanele juridice se pot preînregistra după 1 decembrie 2008 dacă:

- produc sau importă substanțe care beneficiază de un regim tranzitoriu (etapizate) (ca atare sau într-un preparat) după 1 decembrie 2008 în cantități anuale de cel puțin o tonă și pot dovedi că fac acest lucru pentru prima dată sau
- produc sau importă articole care conțin substanțe care urmează să fie emise în mediu, după 1 decembrie 2008, în cantități anuale de cel puțin o tonă și pot dovedi că fac acest lucru pentru prima dată.

În aceste cazuri, se aplică următoarele termene de preînregistrare:

- cel mult șase luni din momentul în care producția sau importul a depășit pragul de o tonă și
- cel puțin 12 luni înaintea termenului tranzitoriu relevant pentru înregistrare.

În acest context, producția sau importul efectuate „pentru prima dată” înseamnă pentru prima dată de la intrarea în vigoare a REACH (1 iunie 2007).

2.2. Înregistrarea

În același mod ca și orice altă substanță care intră în domeniul de aplicare al REACH, substanțele recuperate sunt supuse, în principiu, cerințelor de înregistrare REACH.

Persoana juridică care efectuează recuperarea finală ar trebui să verifice dacă substanța recuperată este exceptată de la înregistrare datorită menționării ei în anexa IV sau aplicării anexei V din REACH. Exemple de astfel de substanțe recuperate sunt menționate în apendicele 1 la prezentul ghid.

În cazul în care nu se aplică aceste excepții, se poate aplica o excepție pentru substanțe recuperate conform art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, dar în anumite condiții. Aceste dispoziții sunt explicate mai detaliat la secțiunea 2.3. Pentru a asigura respectarea acestor dispoziții, trebuie să se țină seama de aspectele prezentate în continuare privind cerințele generale de înregistrare în baza REACH care, în principiu, se aplică și în cazul substanței recuperate.

2.2.1. Recuperarea este considerată un proces de producție în temeiul REACH?

După cum s-a prezentat mai sus, deșeurile care au încetat de a mai fi considerate deșeuri pot fi considerate drept o substanță ca atare, un amestecare conține două sau mai multe substanțe sau un articol. Prin urmare, trebuie să se clarifice dacă recuperarea este o continuare a utilizării substanței înregistrate inițial și, dacă nu este cazul, atunci trebuie să se clarifice, într-o a doua etapă, dacă recuperarea este o „producție” care transformă din nou deșeurile într-una sau mai multe substanțe ca atare, în amestec sau în articol.

Ciclul de viață și lanțul de aprovizionare ale substanței inițiale se încheie odată cu stadiul de deșeu. În cazul în care deșeurile încetează de a mai fi considerate deșeu, începe un nou ciclu de viață al substanțelor. Procesul de recuperare se axează pe recuperarea substanței din deșeurile respective. Prin urmare, în niciun caz și prin definiție, recuperarea nu poate fi o utilizare¹⁶.

Art. 3 alin. (8) din REACH definește producerea ca „*producția sau extracția substanțelor în stare naturală*”. Substanțele care au suferit o modificare chimică în timpul stadiului de deșeu sau a procesului de recuperare (de exemplu, anumite zguri, precum zgura de oțel, care sunt alterate de intemperii, cenușa zburătoare, formarea de metan în timpul „reciclării intermediarilor de sinteză” ai polimerilor) respectă clar această definiție.

Totuși, unele procese de recuperare care produc substanțe recuperate nu modifică compoziția chimică a substanțelor (în special prelucrarea mecanică sau reciclarea, de exemplu sortarea, separarea, depoluarea, omogenizarea și tratarea în vederea modificării macrostructurii materialului, precum zdrobire (agregate), tăiere, tocare (deșeuri de metal), granulare (deșeuri de plastic) și măcinare a materialelor, retopirea lor fără modificări chimice).

În sensul consecvenței și aplicabilității abordării, toate formele de recuperare, inclusiv prelucrarea mecanică, sunt considerate procese de producție întotdeauna când, după ce au parcurs una sau mai multe etape de recuperare, generează una sau mai multe substanțe ca atare sau în amestec sau în articol care au încetat de a mai fi considerate deșeuri.

¹⁶ Art. 3 alin. (24) definește „utilizarea” ca „*orice prelucrare, formulare, consum, depozitare, păstrare, tratare, încărcare în recipiente, transfer dintr-un recipient în altul, amestecare, fabricare a unui articol sau orice altă utilizare*”.

2.2.2. Identificarea substanțelor recuperate

Pentru a beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, trebuie să se dea o identitate substanțelor recuperate. Ca și în cazul altor substanțe supuse înregistrării în temeiul REACH, trebuie să fie disponibile denumirea și datele corespunzătoare care identifică în mod suficient o substanță recuperată. Secțiunea 2 „Identificarea substanței” din anexa VI la REACH enumeră informațiile considerate a fi suficiente pentru o identificare și denumire corecte ale substanței¹⁷. Aceste informații cuprind, în principiu, denumirea IUPAC și/sau orice alt identificator chimic, formula moleculară și structurală, compoziția și date analitice (inclusiv date normal spectrale și cromatografice) ale substanței.

Având în vedere compozițiile variate care intră în fluxul deșeurilor din care se recuperează substanțele sau din cauza faptului că deseori se recuperează din deșeuri mai degradabile substanțe în amestecuri decât substanțe ca atare, s-ar putea să nu fie întotdeauna posibil să se furnizeze astfel de date analitice pentru fiecare substanță recuperată. În astfel de cazuri, trebuie să se afirme clar și să se argumenteze care alte date sunt suficiente pentru a identifica substanța(ele) recuperată(e). Trebuie să se documenteze informații relevante în mod specific pentru substanța recuperată (originea deșeurilor, controlul materialelor din compoziție, date spectrale, dacă sunt disponibile, etapele de prelucrare care asigură că anumite impurități nu sunt prezente în substanța recuperată ca atare sau în amestec), pentru a compara identitatea substanței recuperate cu substanța inițială care a fost înregistrată în temeiul titlului II din REACH¹⁸.

2.2.3. Distincția dintre substanță, amestec și articol

Pentru a evalua cerințele de înregistrare pentru materialele recuperate, este esențial să se identifice clar dacă materialul respectiv este o substanță ca atare, un amestec (conține 2 sau mai multe substanțe amestecate) sau un articol. Această chestiune este abordată în continuare, având la bază definițiile „substanței”, „amestecului ” și „articulului” prevăzute la art. 3¹⁹ din REACH. Ghidurile privind identificarea substanțelor și cerințele pentru substanțele din articole furnizează informații suplimentare privind modul de aplicare a acestor definiții.

2.2.3.1. Articolul

Procesul de recuperare poate rezulta direct în formarea unui articol în loc de o substanță sau un amestec, precum o bancă fabricată din plastic pentru parc. Acesta este cazul, de exemplu, când deșeurile din metal sau polimeri colectate și sortate sunt topite și transformate direct în articole noi. Înregistrarea substanțelor din articole este prevăzută doar în cazul în care acestea sunt destinate să fie emise în mediu în anumite condiții conform art. 7 alin. (1) din REACH sau dacă Agenția a luat o decizie de solicitare a înregistrării în temeiul art. 7 alin. (5) din REACH²⁰. Doar în aceste cazuri restrânse ar trebui să se stabilească dacă se aplică dispozițiile art. 2 alin. (7) lit. (d), deoarece operatorul valorificator trebuie să respecte dispozițiile art. 7 din REACH privind substanțele din articole. Dacă, din orice motiv, operatorul valorificator nu se poate baza pe art. 7 alin. (2) lit. (d) din REACH, acesta poate, totuși, până la urmă, să fie exceptat de la înregistrarea în temeiul art. 7 alin. (6) din REACH, dacă substanța a fost deja înregistrată pentru utilizarea respectivă.

¹⁷ Ghidul pentru identificarea și denumirea substanțelor conform REACH este disponibil la adresa: http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/substance_id_en.htm.

¹⁸ Informațiile rezultate din monitorizarea conformității cu criteriile deșeurilor care au încetat de a mai fi deșeuri ar trebui să asigure o anumită calitate a materiilor prime secundare, să excludă proprietățile periculoase și să limiteze prezența de materii străine și, de asemenea, pot ajuta la respectarea condiției privind identitatea substanței recuperate (a se vedea și secțiunea 2.3.1).

¹⁹ Art. 3 alin. (1): substanță; art. 3 alin. (2): amestec; art. 3 alin. (3): articol.

²⁰ Totuși, prezența în articole a unor substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită care se află pe lista substanțelor candidate pentru includerea în anexa XIV poate atrage obligații de notificare conform art. 7 alin. (2) și obligații de comunicare conform art. 33 din REACH.

Art. 3 alin. (3) din REACH definește „articolul” ca fiind „un obiect cărui i se dă, în cursul fabricației, o formă, o suprafață sau un aspect special care îi determină funcția într-un grad mai mare decât o face compoziția sa chimică”.

Pe baza acestei definiții, dacă se poate conchide fără ambiguități că forma, suprafața sau aspectul unui obiect este mai relevant pentru funcția sa decât compoziția sa chimică, acest obiect este un articol. În cazul în care forma, suprafața sau aspectul este la fel sau mai puțin important decât compoziția chimică, obiectul este o substanță sau un amestec. Nu se poate conchide fără ambiguități dacă un obiect se încadrează sau nu în definiția REACH a unui articol, fiind necesară o evaluare mai profundă. În acest sens, se recomandă consultarea Ghidului privind cerințele pentru substanțele în articole²¹.

De asemenea, ori de câte ori un material recuperat trebuie să fie supus unei reacții chimice suplimentare sau unei modificări de formă sau suprafață (de exemplu, topire într-o altă formă), avem indiciul că materialul respectiv este mai degrabă o substanță ca atare sau un amestec decât un articol.

Dacă, pe baza acestor considerente, un material recuperat este considerat articol, este necesară înregistrarea substanțelor conținute de acesta doar în cazuri excepționale, conform art. 7 alin. (1) sau art. 7 alin. (5) din REACH, obligație de la care operatorul valorificator se poate sustrage în cazul în care îndeplinește cerințele de la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, conform celor menționate anterior.

2.2.3.2. Substanță ca atare sau în amestecuri

Conform art. 3 alin. (1) din REACH, o **substanță** este definită ca „un element chimic și compușii acestuia în stare naturală sau obținuți prin orice proces de producție, **inclusiv orice aditiv necesar pentru păstrarea stabilității și orice impuritate care derivă din procesul utilizat, cu excepția oricărui solvent care poate fi separat fără a influența stabilitatea substanței sau fără a-i schimba compoziția.**”

Substanțele pot fi împărțite în două grupuri principale:

1. „Substanțe bine definite”: Substanțe cu o compoziție calitativă și cantitativă definită care poate fi identificată în mod suficient pe baza parametrilor de identificare din anexa VI secțiunea 2 la REACH. Regulile de identificare și denumire diferă pentru:

- „substanțele bine definite” cu un component principal (în principiu, $\geq 80\%$) (substanțe monocomponente)
- substanțele cu mai mult de un component principal (în principiu, fiecare constituent reprezintă $\geq 10\%$ și $< 80\%$) (substanțe „multicomponente”)

2. „Substanțe UVCB”: „Substanțele cu compoziție necunoscută sau variabilă, produse de reacție complexă sau materiale biologice, denumite și substanțe UVCB, nu pot fi identificate în mod suficient după compoziția lor chimică, deoarece:

- numărul de componente este relativ mare și/sau
- compoziția este, în mare parte, necunoscută și/sau
- variabilitatea compoziției este relativ mare sau slab previzibilă.”¹⁷

În cazul acestor substanțe, trebuie analizați și alți identificatori, precum proveniența sau tipul proceselor de producție.

²¹ A se vedea *Guidance on requirements for substances in articles* (Ghidul privind cerințele pentru substanțele din articole) disponibil la adresa http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/articles_en.htm, care este în prezent în curs de revizuire. Cea mai recentă versiune a reviziei este disponibilă la adresa http://guidance.echa.europa.eu/guidance4_en.htm

Pentru substanțele recuperate, sunt relevante, în special, abordările de identificare a substanței ca un monocomponent sau ca o substanță UVCB. Dimpotrivă, conceptul de „substanțe multicomponente” se referă la o categorie de substanțe care rezultă în urma unui proces specific de fabricație (a se vedea exemplul 3 din apendicele 1) și se aplică substanțelor recuperate doar în circumstanțe speciale. Dacă materiale sunt înscrise în EINECS, acesta este un indiciu că sunt considerate substanțe, deși în multe cazuri poate fi necesară o detaliere a identității substanței.

Conform art. 3 alin. (2) din REACH, **amestecul**²² este definit ca „*amestecuri sau soluții de două sau mai multe substanțe (componenți).*” Astfel, un material recuperat poate de asemenea fi considerat amestec, conținând o serie de substanțe recuperate.

În general, trebuie să se rețină că este necesar să se facă o distincție clară între amestecuri și substanțe, ceea ce înseamnă că cei doi termeni nu sunt interschimbabili după bunul plac. Definițiile „amestecurilor” și „substanțelor” trebuie interpretate astfel încât termenul „substanță” să cuprindă o masă de reacție rezultată dintr-o reacție chimică. Termenul „amestec” se rezumă la amestecuri care nu sunt rezultatul unei reacții chimice.

Având în vedere că multe operațiuni de recuperare nu produc substanțe ca atare, ci mai degrabă substanțe în amestecuri (de exemplu, plastic, cauciuc etc.), va fi descrisă în continuare distincția dintre un amestec și o substanță UVCB cu compoziție variabilă.

Multe materiale recuperate sunt formate din două sau mai multe substanțe, dar pot și avea caracteristici tipice de substanțe UVCB. Din acest motiv, alternativele de caracterizare a substanței(lor) sunt într-o anumită măsură interschimbabile. Rămâne la latitudinea producătorului sau importatorului de a decide care dintre cele două opțiuni se potrivește cel mai bine caracteristicilor materialului.

Pe de o parte, va fi mai ușor de înregistrat ca substanțe UVCB substanțele cu o compoziție foarte complexă. Pe de altă parte, materialele recuperate cu o compoziție complexă deseori nu vor avea substanțe originale corespunzătoare care să fi fost înregistrate ca substanțe UVCB. Prin urmare astfel de substanțe s-ar putea să nu beneficieze de statutul tranzitoriu, deoarece nu există nicio înregistrare EINECS corespunzătoare. În acest caz, s-ar putea să nu existe alte înregistrări pe baza cărora să se bazeze exceptarea în baza art. 2 alin. (7) lit. (d).

Cu toate acestea, componenții individuali ai materialului pot fi deja înregistrați (sau exceptați de la înregistrare), astfel putându-se folosi exceptarea de la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, cu condiția ca informațiile de securitate relevante să fie disponibile.

O recuperare poate duce la generarea uneia sau mai multor substanțe ca atare sau în amestec. Rămâne la latitudinea operatorului valorificator de a analiza dacă materialul este o substanță ca atare sau conținută într-un amestec. În orice caz, acesta trebuie să asigure că, componenții individuali/substanțele au fost înregistrați(te) anterior și, în consecință, beneficiază de exceptarea de la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, cu condiția ca informațiile de securitate relevante să fie disponibile (a se vedea secțiunea 2.3.2 și secțiunea 2.4.1).

2.2.4. Impuritățile

În contextul materialelor recuperate, ar putea fi greu de stabilit dacă un component este o substanță sau o impuritate. Ghidul pentru identificarea substanțelor definește impuritatea ca „*un component neintenționat prezent într-o substanță în timpul producției. Acesta poate proveni din*

²² Regulamentul 1272/2008 din 31 decembrie 2008 (Regulamentul CLP), la art. 57 alin. (11), p. 30 precizează că termenul „preparat” din Regulamentul REACH trebuie înlocuit cu „amestec”.

*materialele inițiale sau poate fi rezultatul unor reacții secundare sau incomplete din timpul procesului de producție. Deși este prezent în substanța finală, acesta nu a fost adăugat în mod intenționat.*¹⁷

Substanțele recuperate pot conține impurități care pot fi diferite de cele dintr-o substanță care nu provine dintr-un proces de recuperare. Acesta este cazul în special când materialele recuperate conțin componenți neintenționați care nu au nicio funcție pentru materialul recuperat, iar singurul motiv pentru prezența acestora în materialul recuperat este că au făcut parte din deșeurile introduse în procesul de recuperare.

Chiar dacă acești componenți se poate să fi fost adăugați inițial în mod intenționat ca substanțe care să formeze un amestec sau un articol, prezența lor în materialul recuperat poate fi neintenționată (depinde dacă acești componenți au o funcție specifică sau nu) și, prin urmare, pot fi considerați impurități, ceea ce nu necesită înregistrare separată ca atare.

Totuși, componenții prezenți în cantități mai mari de 20% (din greutate) ar trebui, în general, să nu fie considerați impurități, ci substanțe separate într-un amestec. În cazul în care materialul recuperat este selectat în mod intenționat pentru prezența unui (unor) anumit (anumiți) component (componenti), acei componenți ar trebui de asemenea să fie considerați substanțe separate, chiar dacă sunt prezente în cantități mai mici de 20% din greutate (de exemplu, dacă PVC-ul este selectat pentru prezența întârzietorilor de flacără, ar putea fi necesară înregistrarea acestor întârzietori de flacără, dacă nu au fost înregistrați în prealabil).

În cazul separării mecanice a deșeurilor mixte, deseori poate fi imposibil de generat material recuperat cu o puritate de 100% (liber de elemente străine). Aceste elemente străine sunt deseori fie străine față de fluxul de deșeuri *per se* (de exemplu, și în funcție de fluxul de deșeuri, pietre, plastic, bucăți de cauciuc, nisip etc.), fie străine față de obiectul material al recuperării, dar făcând parte din produsul final care devine deșeu (de exemplu, vopsele, învelișuri etc.), ale căror compoziție și cantitate totală sunt greu de determinat. După o sortare și separare corespunzătoare, aceste fracțiuni ar trebui să fie prezente doar în cantități foarte mici în materialul recuperat. În acest caz, astfel de elemente pot fi considerate impurități care nu trebuie înregistrate separat ca atare.

Chiar dacă impuritățile nu trebuie înregistrate separat, trebuie:

- să fie identificate în măsura necesară¹⁷ și alocate substanței(lor) recuperate pentru a facilita compararea cu o altă sau cu alte substanțe deja înregistrate și
- să fie identificate și evaluate în măsura necesară pentru a stabili profilul periculos, precum și clasificarea și etichetarea substanței ca atare sau într-un amestec în care apar (a se vedea secțiunea 2.3.2).

În cazul în care materialul recuperat este considerat o substanță într-un amestec, conținutul acestui amestec trebuie să cuprindă identități de substanțe unice. Fiecare identitate de substanță poate conține impurități²³. Aceasta ar trebui să aibă la bază Ghidul pentru identificarea substanțelor. De asemenea, decizia privind caracterul identic trebuie să se bazeze pe componenții de bază. Impuritățile pot afecta profilul periculos al substanței. Într-un astfel de caz, acestea trebuie analizate ținând seama de Clasificarea și Etichetarea substanței (a se vedea secțiunea 2.4.1.). Operatorii valorificatori ar trebui să fie conștienți de faptul că noțiunea de impurități nu se aplică substanțelor UVCB. Se poate vorbi despre impurități doar în cazul materialelor care conțin substanțe (ca atare sau în amestec) cu o compoziție bine definită.

²³ Ținând seama de cerințele REACH, trebuie precizat că se poate îmbunătăți calitatea deșeurii prin măsuri luate în cadrul procesului de tratare. Precauțiunile față de (negarea) acceptării deșeurii și sortarea exactă vor crește calitatea deșeurii. Acestea pot reduce impuritățile prezente în deșeu și, prin urmare, să faciliteze conformitatea cu obligațiile în temeiul REACH.

2.3. Cerințe de exceptare în baza art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH

După ce tipul (substanță ca atare sau în amestec) și impuritățile materialului recuperat au fost stabilite, identificate și documentate conform secțiunii 2.2, operatorul valorificator poate examina dacă sunt îndeplinite criteriile de exceptare prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Trebuie precizat că societățile care doresc să beneficieze de această exceptare trebuie să pună la dispoziția autorităților (doar la cerere) documentație corespunzătoare care să dovedească încadrarea substanțelor recuperate pentru exceptare.

Art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH prevede următoarea exceptare pentru substanțele recuperate:

„Articolul 2

(7). Sunt exceptate de la titlurile II, V și VI următoarele:

[...]

(d) substanțele ca atare, în amestecuri sau în articole, care au fost înregistrate în conformitate cu titlul II și care sunt recuperate în Comunitate, cu condiția ca:

(i) substanța care rezultă în urma procesului de recuperare este aceeași cu substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II și

(ii) unitatea care efectuează recuperarea are la dispoziție informațiile cerute în conformitate cu articolele 31 sau 32 privind substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II.”

Trebuie reamintit că importatorii de substanțe recuperate în afara granițelor Spațiului Economic European (SEE) nu pot beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, deoarece aceasta se aplică doar recuperării efectuate în SEE. În unele cazuri, societățile pot continua să importe materialul ca deșeu, urmând să îl recupereze în Spațiul Economic European (de exemplu, după recuperare, se verifică dacă sunt îndeplinite criteriile de încetare a statutului de deșeu). În acest fel, se poate asigura o monitorizare eficientă a criteriilor de încetare a statutului de deșeu și, în același timp, substanțele conținute de deșeu pot fi considerate ca fiind recuperate în cadrul SEE și, prin urmare, s-ar putea aplica art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH.

Nici produsele secundare nu pot beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) conform dispozițiilor art. 5 din Directiva-cadru privind deșeurile. Totuși, produsele secundare pot fi exceptate în baza anexei V cu condiția să nu fie importate sau introduse pe piață ca atare. În cazul în care operatorul valorificator nu se poate baza pe exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH sau pe o altă exceptare, acesta trebuie să înregistreze substanța recuperată și să respecte ulterior toate obligațiile care decurg din dispozițiile titlului II privind înregistrarea din REACH. În următoarele două capitole se descrie modul în care trebuie îndeplinite cerințele art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH pas cu pas.

2.3.1. Condiția 1: „Caracterul identic” al unei substanțe recuperate cu o substanță deja înregistrată

Art. 2 alin. (7) lit. (d) punctul (i) din REACH prevede că *substanța care rezultă în urma procesului de recuperare este aceeași cu substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II*. Acest fragment din textul juridic cuprinde două cerințe: exceptarea se bazează pe o înregistrare existentă, iar substanța recuperată este aceeași cu substanța care a fost înregistrată.

Substanța recuperată trebuie să fie identică cu substanța deja înregistrată

Acest lucru înseamnă că, dintr-un anumit motiv, aceeași substanță nu a fost înregistrată în etapa de producție sau import, iar substanța recuperată trebuie să fie înregistrată înainte ca substanța recuperată care a încetat de a mai fi considerată deșeu să poată fi importată sau introdusă pe piață.

Trebuie menționat că obligațiile legate de ciclul de viață și de lanțul de aprovizionare încetează odată cu statutul de deșeu. Acest lucru înseamnă și că utilizările unei substanțe recuperate nu

trebuie acoperite în scenariul de expunere al substanței „originale” (adică, substanța care a devenit deșeu și este recuperată din acel deșeu), deoarece ciclul de viață al substanței originale se încheie când aceasta încetează de a mai fi considerată deșeu.

Pentru a putea beneficia de exceptarea de la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, este suficient ca orice solicitant de înregistrare să fi făcut o înregistrare a substanței. Acest solicitant de înregistrare nu trebuie să facă parte din lanțul de aprovizionare care duce la generarea deșeurii²⁴.

Pentru a analiza dacă o substanță recuperată este aceeași cu o substanță care a fost deja înregistrată sau dacă substanțele sunt diferite, operatorii valorificatori trebuie să aplice reglementările din ghidul privind identificarea substanțelor. Decizia trebuie să se bazeze pe caracterul identic al componentelor principali. În principiu, informațiile privind impuritățile nu schimbă concluzia privind caracterul identic²⁵. În special, trebuie precizat că este vorba de o evaluare pe care operatorii valorificatori trebuie să o facă ei înșiși, folosind toate informațiile disponibile, precum Ghidul privind identificarea și denumirea substanțelor în temeiul REACH. Agenția Europeană pentru Produsele Chimice nu acordă nicio confirmare privind „caracterul identic”. Totuși, operatorii valorificatori care și-au preînregistrat substanța, pot discuta despre chestiunea „caracterului identic” cu alți solicitanți de preînregistrare a aceleiași substanțe, în (pre-)SIEF. După cum se precizează în ghidul privind schimbul de date, societățile pot, de asemenea, să detalieze și, dacă e necesar, să corecteze identitatea substanței, atâta timp cât reiese clar că preînregistrarea a fost făcută cu adevărat pentru substanța în cauză.

Alocarea aceluiași numere EINECS și CAS substanțelor este un indicator pentru caracterul identic al substanței. Trebuie precizat că variațiile de compoziție și de profil al impurităților, inclusiv o variație a procentului de impurități, nu înseamnă neapărat că substanțele sunt diferite. Conform ghidului pentru identificarea și denumirea substanțelor, *„Nu se face nicio diferență între gradele tehnic, de puritate sau analitic al substanțelor. «Aceeși» substanță poate avea toate gradele oricărui proces de producție cu diferite cantități ale diferitelor impurități. [...].*

*În cazul în care profilul de impurități al unei substanțe bine definite din diverse surse de producție diferă considerabil, este necesară aplicarea unei expertize pentru a decide dacă aceste diferențe au un impact asupra deciziei de a schimba datele de testare a unei substanțe cu alți membri SIEF.”*¹⁷ De asemenea, ghidul privind schimbul de date explică: *„Și în cazul substanțelor UVCB – în general – denumirea duce la stabilirea «caracterului identic». Dacă denumirea este aceeași, substanța este considerată aceeași, dacă nu există date disponibile care să demonstreze contrariul.”*²⁶

Statutul de înregistrare al substanțelor

Exceptarea de la înregistrare pentru substanțele recuperate prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH are la bază condiția ca aceeași substanță să fi fost înregistrată anterior. Pentru a afla dacă o anumită substanță îndeplinește această condiție, se pot folosi mai multe canale de informare.

Principalele surse de informații privind substanțele sunt datele schimbate în cadrul Forumurilor privind Schimbul de Informații despre Substanțe (SIEF). Operatorii valorificatori care au preînregistrat substanțele recuperate vor face parte automat din pre-SIEF. Imediat ce membrii pre-SIEF au convenit asupra caracterului identic al identității substanțelor, SIEF-ul este format în mod oficial. Deoarece s-ar putea ca operatorii valorificatori să aibă un interes limitat de a înregistra substanța, se poate întâmpla ca aceștia să nu participe activ la comunicarea în cadrul

²⁴ Ghidul pentru înregistrare, http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/registration_en.htm.

²⁵ Informațiile despre impurități trebuie luate în seamă pentru aspecte precum clasificarea și etichetarea, precum și pentru întocmirea FDS.

²⁶ Ghidul privind schimbul de date, http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/data_sharing_en.htm, p. 35.

SIEF. Totuși, aceștia trebuie să se asigure că vor fi informați cu privire la statutul de înregistrare al substanței. Odată ce substanța este înregistrată, se pot aplica prevederile art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH.

O a doua sursă de informații va fi site-ul de internet al ECHA de diseminare de informații²⁷ conform art. 77 alin. (2) lit. (e) din Regulamentul REACH. Informațiile privind substanțele înregistrate vor fi disponibile publicului conform dispozițiilor art. 119 din REACH. Acestea includ, de exemplu, denumirea substanței înregistrate – pentru substanțele prevăzute în EINECS – precum și clasificarea și etichetarea acestora. În cazul substanțelor neprevăzute în EINECS, s-ar putea ca denumirea substanței să nu fie disponibilă prin intermediul acestei surse, din cauza solicitărilor solicitanților de înregistrare de a nu face această informație disponibilă pe internet²⁸. Prin urmare, doar această sursă de informații s-ar putea să nu fie suficientă pentru a conchide asupra caracterului identic. De asemenea, s-ar putea ca nici informațiile privind nivelurile de impurități din substanța înregistrată cu impact asupra clasificării să nu fie disponibile din cauza solicitărilor solicitanților de înregistrare de a trata anumite date ca fiind confidențiale.

Alte canale de informare depind de propria inițiativă a operatorilor valorificatori sau a asociațiilor acestora de a contacta producători sau importatori ai substanței în cauză. Documentele folosite de operatorii valorificatori pentru a furniza probe privind „caracterul identic” și informații de securitate pot fi puse la dispoziție de asociațiile acestora sub forma unor informări standardizate pregătite de acestea. Astfel de documente standard ar trebui să acopere toate aspectele relevante pentru respectivele materiale care respectă criteriile de încetare a statutului de deșeu²⁹. Acest lucru poate crea sinergii în momentul în care producătorul/importatorul are nevoie de informații privind cantitățile de deșeu și compoziția acestuia pentru dosarul său de înregistrare, iar operatorul valorificator solicită informații de securitate privind substanța înregistrată pentru a beneficia de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d).

2.3.2. Condiția 2: Informațiile cerute

Art. 2 alin. (7) lit. (d) punctul (ii) din REACH prevede că *„unitatea care efectuează recuperarea are la dispoziție informațiile cerute în conformitate cu articolele 31 sau 32 privind substanța care a fost înregistrată în conformitate cu titlul II”*.

Persoana juridică care a efectuat înregistrarea trebuie să se asigure că informațiile privind substanța înregistrată îi sunt puse la dispoziție și că aceste informații trebuie să respecte reglementările privind furnizarea de informații în lanțul de aprovizionare.

Acest lucru înseamnă că persoana juridică care recuperează trebuie să aibă la dispoziție următoarele informații, după caz:

- o fișă cu date de securitate (SDS) conform art. 31 alin. (1) sau art. 31 alin. (3) din REACH, privind substanța înregistrată, cu scenariile de expunere anexate, după caz, pentru substanța înregistrată;
- alte informații suficiente pentru a permite utilizatorilor să ia măsuri de protecție, conform art. 31 alin. (4) din REACH, privind substanța înregistrată, în cazul în care nu se solicită o SDS sau

²⁷ <http://apps.echa.europa.eu/registered/registered-sub.aspx>

²⁸ Articolul 119 alineatul (2) litera (f) și articolul 119 alineatul (2) litera (g) din REACH.

²⁹ Reprezentanții Comisiei au recomandat această abordare în cadrul discuțiilor cu reprezentanții sectorului reciclării metalelor în octombrie 2009. A se vedea raportul CCC privind deșeurile de fier și oțel, p. 41 și 43 disponibil aici <http://susproc.jrc.ec.europa.eu/activities/waste/documents/Endofwastecriteriafinal.pdf>.

- numărul de înregistrare, dacă este disponibil³⁰, statutul substanței în sensul prevederilor de autorizare din REACH, detalii privind orice restricții aplicabile în temeiul REACH și informații necesare pentru a permite măsuri corespunzătoare de administrare a riscurilor care trebuie identificate și aplicate, conform cerințelor prevăzute la art. 32 alin. (1) din REACH.

Cu excepția primului punct (SDS), această prevedere nu precizează în detaliu forma în care aceste informații trebuie să fie puse la dispoziția societății care efectuează recuperarea, dar această prevedere are ca scop să permită operatorilor valorificatori să își respecte obligațiile prevăzute la titlul IV din REACH. Aceste informații trebuie să fie disponibile doar pentru substanțe și impuritățile lor. Nu este necesar să se pună la dispoziție informații pentru impuritate ca atare (a se vedea și secțiunea 2.2.4).

Disponibilitatea informațiilor

În mod normal, operatorii valorificatori nu vor primi o SDS³¹ sau alte informații de securitate în cadrul titlului IV din REACH. Totuși, pentru a beneficia de exceptarea de la înregistrare prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, informațiile solicitate trebuie să le fie puse la dispoziție. De asemenea, ori de câte ori li se solicită, trebuie fie să întocmească SDS-urile înșiși, fie să convină cu proprietarii de SDS-uri existente pentru a le folosi și ei. Deoarece nu există dispoziții legislative suplimentare legate de acest aspect, alegerea rămâne la latitudinea producătorului substanței recuperate. Operatorul valorificator poate folosi orice informații disponibile, începând cu informațiile de pe site-ul ECHA și publicate în conformitate cu art. 119 din REACH, dar trebuie să se asigure că nu încalcă niciun drept de proprietate. Prin urmare, când folosește o SDS existentă, trebuie să se asigure că accesul său la aceste informații este legitim și că profilul periculos al substanței sale recuperate este acoperit corespunzător de SDS existentă (a se vedea secțiunea 2.4.2). Aceleași condiții se aplică și la alte informații de securitate, dacă sunt solicitate. În cazul în care operatorul valorificator a preînregistrat substanța, astfel de dezbateri privind utilizarea acestor informații pot avea loc, de exemplu, în cadrul SIEF. Se pot face precizări în cadrul acordului SIEF privind modul de furnizare a informațiilor necesare către operatorul verificator fără încălcarea drepturilor de autor. Activitățile din cadrul forumurilor SIEF nu țin de atribuțiile ECHA, iar operatorii valorificatori sunt sfătuiți să contacteze asociațiile industriilor relevante, care ar putea juca un rol important în pregătirea informațiilor standard pentru membrii lor.

Societățile care efectuează operațiuni de recuperare și doresc să beneficieze de această exceptare sunt sfătuite să se asigure în măsura posibilului că informațiile privind substanța înregistrată, care au fost reunite pentru a respecta Regulamentul REACH, le sunt disponibile și lor, pentru a putea documenta în mod corespunzător că se pot baza pe exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. În cazul în care un operator valorificator nu poate accesa informațiile relevante despre aceeași substanță deja înregistrată, acesta nu se poate baza pe o exceptare în baza art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH și trebuie să înregistreze substanța recuperată.

2.4. Informațiile care trebuie puse la dispoziția utilizatorilor de substanțe recuperate

În cazul în care operatorul valorificator a stabilit identitatea substanței(lor) recuperate ca atare, în amestec sau în articol (a se vedea secțiunea 2.2.3), acesta ar trebui să aibă la dispoziție

³⁰ Numărul de înregistrare trebuie furnizat numai în condițiile articolului 32 alineatul (1) literele (b)-(d) din REACH. Totuși, după cum se explică în prezentul ghid, operatorul valorificator nu primește de obicei nicio FDS, deoarece acesta nu acționează ca un utilizator din aval al materialului original.

³¹ Informațiile necesare în vederea pregătirii unei FDS sunt subliniate în articolul 31 și în anexa II la REACH.

informațiile de securitate corespunzătoare pentru aceeași (aceleași) substanță(e) deja înregistrată(e). Aceste informații trebuie să fie relevante și corespunzătoare. Furnizorii de substanțe ca atare sau în amestecuri trebuie să furnizeze beneficiarului informații de securitate suficiente care să permită utilizarea în condiții de securitate a substanței recuperate. Această cerință se aplică oricărei substanțe recuperate, indiferent dacă se aplică sau nu exceptarea de la înregistrare în baza art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Pentru anumite substanțe ca atare și în amestecuri, trebuie să se furnizeze informații de securitate sub forma Fișelor cu Date de Securitate (SDS). Chiar dacă nu se solicită oSDS, s-ar putea totuși să existe obligația de a comunica informații în lanțul de aprovizionare. Aceste aspecte sunt explicate în continuare.

2.4.1. Relevanța și adecvarea informațiilor

Pentru a stabili dacă aceste informații sunt relevante și adecvate pentru substanța(ele) recuperată(e) și pentru utilizarea ei (lor) preconizată, operatorul valorificator este sfătuit să verifice următoarele:

- Ce fracțiuni din substanța recuperată dintr-un amestec poate fi comparată cu aceleași substanțe deja înregistrate? Pentru a-și respecta îndatoririle de comunicare a informațiilor de securitate către clienți, operatorul valorificator trebuie să țină seama de toate componentele în procent $> 0,1\%$ ³² din substanța recuperată în amestec³³.
- În ce măsură profilul impurităților al substanței(lor) recuperate poate diferi de cel al aceleiași substanțe înregistrate și dacă aceste diferențe (dacă există) pot duce la diferențe la nivelul profilurilor periculoase ale substanțelor. În cazul în care profilurile periculoase sunt diferite, deși acestea pot în continuare să beneficieze de înregistrarea anterioară a aceleiași substanțe, este posibil ca informațiile legate de substanța deja înregistrată să nu fie adecvate pentru substanța recuperată. Prin urmare, aceste alte pericole trebuie să fie descrise, clasificate și comunicate clienților operatorului valorificator.
- Dacă utilizările preconizate ale substanței(lor) recuperate ar putea duce la o expunere care nu este cuprinsă în scenariile de expunere ale aceluiași substanțe deja înregistrate. Într-un astfel de caz, operatorul valorificator trebuie să verifice dacă informațiile privind substanța pe care le are la dispoziție se referă la utilizările suplimentare anticipate³⁴. Aceasta ar putea însemna, de exemplu, că, dacă informațiile disponibile pentru aceeași substanță deja înregistrată nu cuprind un DNEL pentru expunerea clienților și niciun scenariu de expunere pentru utilizările clienților, operatorul valorificator poate concluziona că nu este adecvat să se folosească substanța recuperată în aplicații care duc la expunerile clienților.

În cazul în care nici substanța înregistrată și nici substanța(ele) recuperată(e) nu îndeplinesc criteriile de clasificare ca periculoase sau PBT/vPvB, iar substanța nu se află pe lista substanțelor candidate și nici nu este supusă unor restricții, nu se solicită furnizarea automată a unei SDS în baza art. 31 din REACH. Totuși, rămâne aplicabilă obligația de furnizare a informațiilor privind utilizarea în condiții de securitate a substanței prevăzută la art. 32.

³² Aceasta are la bază cele mai scăzute limite de concentrație prevăzute în Directiva 1999/45/CE sau în anexa VI la Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 (Regulamentul CLP) astfel încât preparatul să nu trebuiască să fie clasificat drept periculos; precum și pragul de 0,1% din greutate pentru PBT, vPvB și substanțe care prezintă îngrijorări echivalente la care nu se aplică normele de clasificare. Rețineți că există anumite cazuri cu limite de concentrație sub 0,1%.

³³ Rețineți că „impuritățile” ca atare nu intră în sfera de aplicare a exceptării prevăzute la articolul 2 alineatul (7) litera (d) din REACH. Acestea sunt considerate ca făcând parte din substanța ca atare sau din substanțele în amestec. Pentru mai multe informații, citiți despre impurități în secțiunea 2.2.4.

³⁴ Operatorul valorificator trebuie să furnizeze suficiente informații pentru a permite o utilizare în condiții de securitate a substanței recuperate conform art. 31 sau art. 32 din REACH. Având în vedere că art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH îl scutește pe operatorul valorificator de efectuarea unei CSA și furnizarea unui CSR, acesta nu are obligația de a furniza scenariile de expunere în baza art. 31 alin. (7) din REACH.

Operatorul valorificator are responsabilitatea de a alege o modalitate de stabilire a compoziției materialului recuperat. Această modalitate poate avea la bază, de exemplu, următoarele surse de informații neexhaustive:

- analize chimice reprezentative ale fluxului de deșeuri și deșeuri recuperate efectuate la inițiativa organizațiilor sectoriale și puse doar la dispoziția societăților implicate într-un anumit tip de operațiuni de recuperare. Aceleași informații pot fi obținute și din literatura de specialitate;
- buna comunicare cu furnizorii substanței deja înregistrate sau cu producătorii de amestecuri sau articole în vederea identificării compoziției produselor înainte de intrarea acestora în stadiul de viață ca deșeu;
- clasele de calitate ale materiilor prime secundare care conțin deseori limite pentru impurități și informații privind compoziția în mare a materialului;
- informații rezultate din monitorizarea conformității cu criteriile de încetare a statului de deșeu care asigură o anumită calitate a materiei prime secundare, excluzând proprietățile periculoase și limitând prezența materiilor străine.

O evaluare analitică de la caz la caz a materialului recuperat trebuie efectuată numai dacă nu se pot obține informații suficiente din toate celelalte surse de informații.

2.4.2. Fișele cu Date de Securitate

În cazul anumitor substanțe, informațiile de securitate trebuie furnizate sub forma Fișelor cu Date de Securitate (SDS) în conformitate cu art. 31 din REACH, inclusiv anexând scenariile de expunere, după caz³⁴. În cazul în care nu sunt necesare SDS, trebuie furnizate informații de securitate conform art. 32, după caz³⁵. De asemenea, ar putea fi obligatoriu, în baza art. 33 din REACH, să se comunice informații privind substanțele din articole în scopul unei utilizări în condiții de securitate, în cazul în care articolele conțin substanțe care prezintă o îngrijorare deosebită care se află pe „lista substanțelor candidate”. Aceste obligații sunt explicate mai detaliat în Ghidul privind cerințele pentru substanțele din articole.

Datele de securitate privind substanța înregistrată pe care le-a primit operatorul valorificator în vederea îndeplinirii cerințelor de exceptare prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH pot fi folosite ca bază pentru furnizarea informațiilor solicitate pentru substanța recuperată. Totuși, trebuie să se analizeze cu mare atenție dacă datele primite sunt într-adevăr adecvate pentru substanța recuperată. O diferență în profilul impurităților poate duce la un profil periculos diferit și, prin urmare, la informații diferite care trebuie furnizate beneficiarului substanței recuperate. Furnizarea unor SDS necorespunzătoare ar putea atrage responsabilitatea juridică a operatorilor valorificatori, deoarece s-ar putea ca pericolele prezentate de substanța recuperată să nu fie suficient comunicate. Un astfel de scenariu este previzibil, de exemplu, în cazul în care prezența impurităților în urma ciclului de utilizare sau a amestecului de deșeuri are un impact asupra profilului periculos sau în cazul în care producătorul inițial al substanței nu a fost obligat să întocmească o SDS, dar operatorul valorificator este obligat, din cauza prezenței de impurități care modifică profilul periculos al substanței recuperate.

Art. 31 alin. (1) din REACH prevede: „Furnizorul unei substanțe sau al unui amestec îi furnizează beneficiarului substanței sau al amestecului o fișă cu date de securitate întocmită în conformitate cu anexa II:

(a) atunci când o substanță sau un amestec îndeplinește criteriile de clasificare ca substanță periculoasă sau ca amestec periculos, în conformitate cu Directivele 67/548/CEE sau 1999/45/CE sau

³⁵ Art. 32 din REACH obligă furnizorul să schimbe doar informațiile privind autorizarea, restricționarea și informațiile necesare pentru administrarea riscurilor, în special în caz de oscilare. Nu se prevede o cerință generală de informare pentru toate substanțele sau amestecurile, indiferent de proprietățile lor periculoase.

(b) atunci când o substanță este persistentă, bioacumulativă și toxică sau foarte persistentă și foarte bioacumulativă, în conformitate cu criteriile formulate în anexa XIII sau

(c) atunci când o substanță este inclusă pe lista întocmită în conformitate cu articolul 59 alineatul (1) din alte motive decât cele menționate la literele (a) și (b).

Trebuie reținut că Directiva 67/548/CEE (Directiva privind Substanțele Periculoase, DSD) și Directiva 1999/45/CE (Directiva privind Preparatele Periculoase, DPD) vor fi abrogate prin Regulamentul (CE) nr. 1272/2008 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și amestecurilor (Regulamentul CLP) la 1 iunie 2015. Regulamentul CLP se aplică substanțelor de la 1 decembrie 2010³⁶ și amestecurilor (= preparate) de la 1 iunie 2015³⁷.

Art. 31 alin. (3) din REACH prevede că „furnizorul pune la dispoziția beneficiarului, la cererea acestuia, o fișă cu date de securitate întocmită în conformitate cu anexa II, atunci când un amestec nu îndeplinește criteriile de clasificare ca amestec periculos în conformitate cu articolele 5, 6 și 7 din Directiva 1999/45/CE, însă conține:

(a) cel puțin o substanță care prezintă un pericol pentru sănătatea umană sau pentru mediu, în concentrație individuală $\geq 1\%$ din greutate pentru amestecuri negazoase și $\geq 0,2\%$ din volum pentru amestecuri gazoase, sau

(b) cel puțin o substanță care este persistentă, bioacumulativă și toxică sau foarte persistentă și foarte bioacumulativă, în conformitate cu criteriile formulate în anexa XIII, sau care a fost inclusă pe lista întocmită în conformitate cu articolul 59 alineatul (1) din alte motive decât cele menționate la litera (a), în concentrație individuală $\geq 0,1\%$ din greutate pentru amestecuri negazoase sau

(c) o substanță pentru care există în Comunitate limite de expunere la locul de muncă.

În cazul în care criteriile de mai sus sunt îndeplinite, aceste dispoziții se aplică tuturor substanțelor recuperate [inclusiv celor exceptate de la înregistrare, de la obligațiile utilizatorilor din aval și de la evaluare conform art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH], cu excepția celor exceptate de la titlul IV din REACH. Trebuie să se țină seama de profilul impurităților atât în cazul clasificării și etichetării substanței, precum și în cazul măsurilor de administrare a riscurilor care ar trebui recomandate utilizatorilor din aval ai substanței recuperate. În cazul substanțelor recuperate care conțin impurități ce sunt clasificate și contribuie la clasificare, impuritățile trebuie precizate.

Trebuie precizat că prezența impurităților la un nivel care depășește valorile limită³² trebuie abordată în procesul de comunicare printr-o SDS sau prin informații privind utilizarea în condiții de securitate comunicate clienților. În plus, conform art. 31 alin. (1) din REACH, operatorilor valorificatori li se solicită o SDS numai dacă substanța pe care o recuperează necesită o SDS. Impuritățile ca atare nu pot crea necesitatea unei SDS conform art. 31 alin. (1), deoarece această necesitate poate apărea doar în cazul obligațiilor prevăzute la art. 31 alin. (2) din REACH. Figura 1 prezintă un arbore al deciziilor³⁸ care poate fi folosit pentru a stabili dacă e necesară furnizarea unei SDS.

2.4.3. Alte informații: numărul de înregistrare și scenariul de expunere

Deseori, operatorii valorificatori care beneficiază de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH nu vor avea un număr de înregistrare. La introducerea unei substanțe recuperate pe

³⁶ Articolul 61 din Regulamentul CLP [(CE) nr. 1272/2008].

³⁷ Articolul 59 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul CLP [(CE) nr. 1272/2008] modifică articolul 31 alineatele (1) și (3) din REACH pentru a-l alinia cu cerințele de clasificare și etichetare a amestecurilor de la 1 iunie 2015. Regulamentul CLP prevede o perioadă de tranziție pentru FDS. Tranziția se referă la cerințele legate de cazurile când trebuie furnizate clasificările CLP în paralel cu clasificarea DSD/DPD în fișa cu date de securitate. A se vedea secțiunea 4 din modulul 1 al ghidului.

³⁸ Preluat din „Draft guidance for the provision of Information in the Supply Chain and Safety Data Sheets for Recovered Substances and Preparations” (Proiectul de ghid privind furnizarea Informațiilor în Lanțul de Aprovizionare și în Fișele cu Date de Securitate pentru Substanțe și Preparare Recuperate) elaborat de Lanțul Industriei de Recupere a Deșeurilor (WRIC).

piață, un operator valorificator nu trebuie să precizeze un număr de înregistrare, deoarece este exceptat de la dispozițiile titlului II din REACH. Totuși, în anumite condiții, conform art. 32 alin. (1) din REACH, s-ar putea solicita furnizarea gratuită a unui număr de înregistrare, dacă acesta este disponibil:

- (b) dacă substanța face obiectul autorizării, precum și detalii cu privire la orice autorizație emisă sau respinsă, în temeiul titlului VII, în lanțul de aprovizionare în cauză;*
- (c) detalii cu privire la orice restricție impusă în temeiul titlului VIII;*
- (d) orice alte informații relevante și disponibile cu privire la substanță, care sunt necesare pentru a putea identifica și aplica măsuri corespunzătoare de administrare a riscurilor, inclusiv condițiile speciale care rezultă din aplicarea anexei XI punctul 3.*

Conform art. 14 alin. (1) din REACH, trebuie efectuată o evaluarea a securității chimice și trebuie întocmit un raport de securitate chimică pentru toate substanțele supuse înregistrării în cantități anuale de 10 tone sau mai mult per an și per solicitant de înregistrare. Operatorii valorificatori care se pot baza pe art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH sunt exceptați de la înregistrare și, prin urmare, nu trebuie să efectueze sau să întocmească un raport de securitate chimică pentru substanța recuperată.

Operatorul valorificator care are la dispoziție informațiile solicitate pentru aceeași substanță și, în consecință, se poate baza pe art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, chiar dacă utilizarea unei substanțe recuperate nu este acoperită de înregistrarea aceleiași substanțe, nu este obligat:

- să facă un scenariu de expunere pentru utilizarea substanței recuperate;
- să înregistreze substanța recuperată;
- să notifice utilizarea substanței recuperate.

Totuși, acesta trebuie să țină seama de informațiile existente și trebuie să furnizeze măsuri corespunzătoare de administrare a riscurilor în cadrul SDS, după caz, sau să furnizeze informații suficiente privind utilizarea în condiții de securitate a substanței recuperate în cazul în care nu este necesară o SDS.

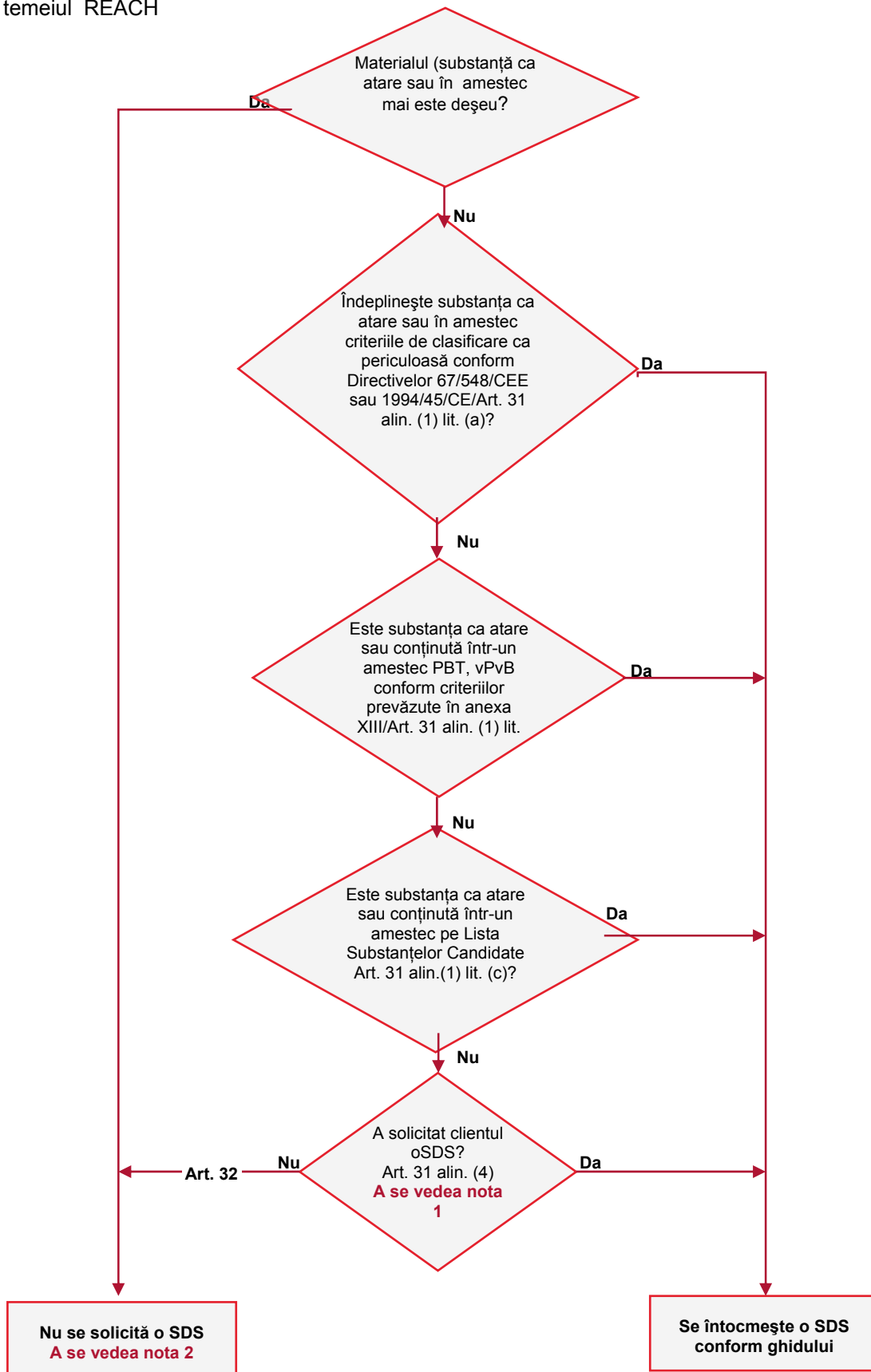
Prin urmare, beneficiarii substanțelor recuperate care nu au fost înregistrate de operatorul valorificator datorită aplicării excepției prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH nu vor primi, în general:

- un număr de înregistrare;
- un scenariu de expunere pentru utilizările ulterioare în aval în cadrul noului lanț al ciclului de viață după efectuarea recuperării

de la producătorul substanței recuperate în cadrul SDS³⁹.

³⁹ Se poate ca această secțiune să necesite modificări după revizuirea și adoptarea prin procedura de Comitologie a Anexei II (Formatul și conținutul Fișei cu Date de Securitate) din REACH.

Figura 1: Arborele deciziilor pentru confirmarea necesității unei SDS pentru o substanță recuperată în temeiul REACH

Sursă: Draft guidance for the provision of Information in the Supply Chain and Safety Data Sheets for Recovered Substances and Preparations (Proiectul de ghid privind furnizarea Informațiilor în Lanțul de Aprovizionare și în Fișele cu Date de Securitate pentru Substanțe și Preparate Recuperate) elaborat de Lanțul de Recuperare a Deșeurilor (WRIC).

Anumite procese, precum rafinarea metalelor, pot duce la îndepărtarea sau distrugerea anumitor componente. Operatorul valorificator nu are nicio obligație de a anexa un scenariu de expunere la SDS.

Nota 1: Din motive comerciale, un producător poate alege să întocmească o SDS la solicitarea unui client, chiar dacă nu are nicio obligație legală în acest sens.

Nota 2: SDS nu trebuie furnizată în cazul unei substanțe sau amestec periculos oferit sau vândut publicului larg și prevăzut cu informații suficiente [art. 31 alin. (4)], ceea ce înseamnă că SDS sunt destinate doar utilizatorilor profesioniști.

2.5. Alte obligații

În general, substanțele recuperate nu sunt exceptate de la obligațiile de notificare la inventarul clasificării și etichetării CLP. De asemenea, acestea nu sunt exceptate de la autorizarea și restricțiile prevăzute în REACH.

2.5.1. Inventarul Clasificării și Etichetării

În conformitate cu art. 39 lit. (a) și (b) din Regulamentul CLP, operatorul valorificator trebuie să notifice la Inventarul C&E în condițiile prevăzute la art. 40 din Regulamentul CLP și substanțele recuperate care îndeplinesc criteriile de clasificare ca periculoase și care sunt introduse pe piață fie ca atare, fie în amestec (dacă sunt prezente în amestec în cantități care depășesc concentrațiile limită prevăzute). Această obligație de notificare se aplică și în cazurile în care operatorul valorificator se bazează pe exceptarea de la dispozițiile de înregistrare conform REACH pentru substanțele recuperate prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. În momentul notificării unor astfel de cazuri la ECHA, operatorul valorificator ar putea prelua și accepta informațiile de clasificare și etichetare furnizate anterior de solicitantul înregistrării pentru substanța originală din inventarul clasificării și etichetării al ECHA. Acest lucru înseamnă și că operatorul valorificator acceptă o clasificare notificată, asumându-și astfel și responsabilitatea pentru rezultat⁴⁰. Totuși, impuritățile ar putea schimba profilul periculos al unei substanțe și, în consecință, și clasificarea acesteia, fapt ce trebuie avut în vedere de către operatorii valorificatori în momentul notificării la Inventarul C&E. În sensul notificării, trebuie furnizate informații de identificare a substanței doar în măsura prevăzută la secțiunile 2.1 – 2.3.4 din anexa VI la REACH⁴¹. Nu se solicită date spectrale. Alte informații privind Regulamentul CLP pot fi găsite în ghidul introductiv privind Regulamentul CLP și la secțiunea Întrebări frecvente despre CLP⁴².

2.5.2. Restricții

Operatorul valorificator trebuie să se asigure că substanțele recuperate respectă restricțiile prevăzute în anexa XVII la REACH. Într-o mare măsură, aceste obligații sunt similare cu obligațiile prevăzute în Directiva 76/769/CEE referitoare la restricțiile privind introducerea pe piață și utilizarea anumitor substanțe și preparate periculoase.

2.5.3. Autorizarea

Operatorul valorificator trebuie să se asigure că substanțele recuperate respectă cerința de autorizare prevăzută la titlul VII. În plus, s-ar putea aplica și obligațiile de comunicare privind substanțele în articole prevăzute la art. 33 din REACH, precum și obligațiile de notificare prevăzute la art. 7 alin. (2) pentru substanțele cuprinse în „lista substanțelor candidate” și prezente în articole.

⁴⁰ Notificarea la Inventarul C&E trebuie făcută până la 3 ianuarie 2011. Doar în anumite cazuri solicitantul de înregistrare trebuie să furnizeze informațiile mai devreme.

⁴¹ A se vedea art. 40 alin. (1) lit. (b) din Regulamentul CLP.

⁴² Disponibilă pe situl ECHA la adresa

http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/clp_introductory_en.pdf

2.6. Aspecte privind anumite fluxuri specifice de materiale recuperate

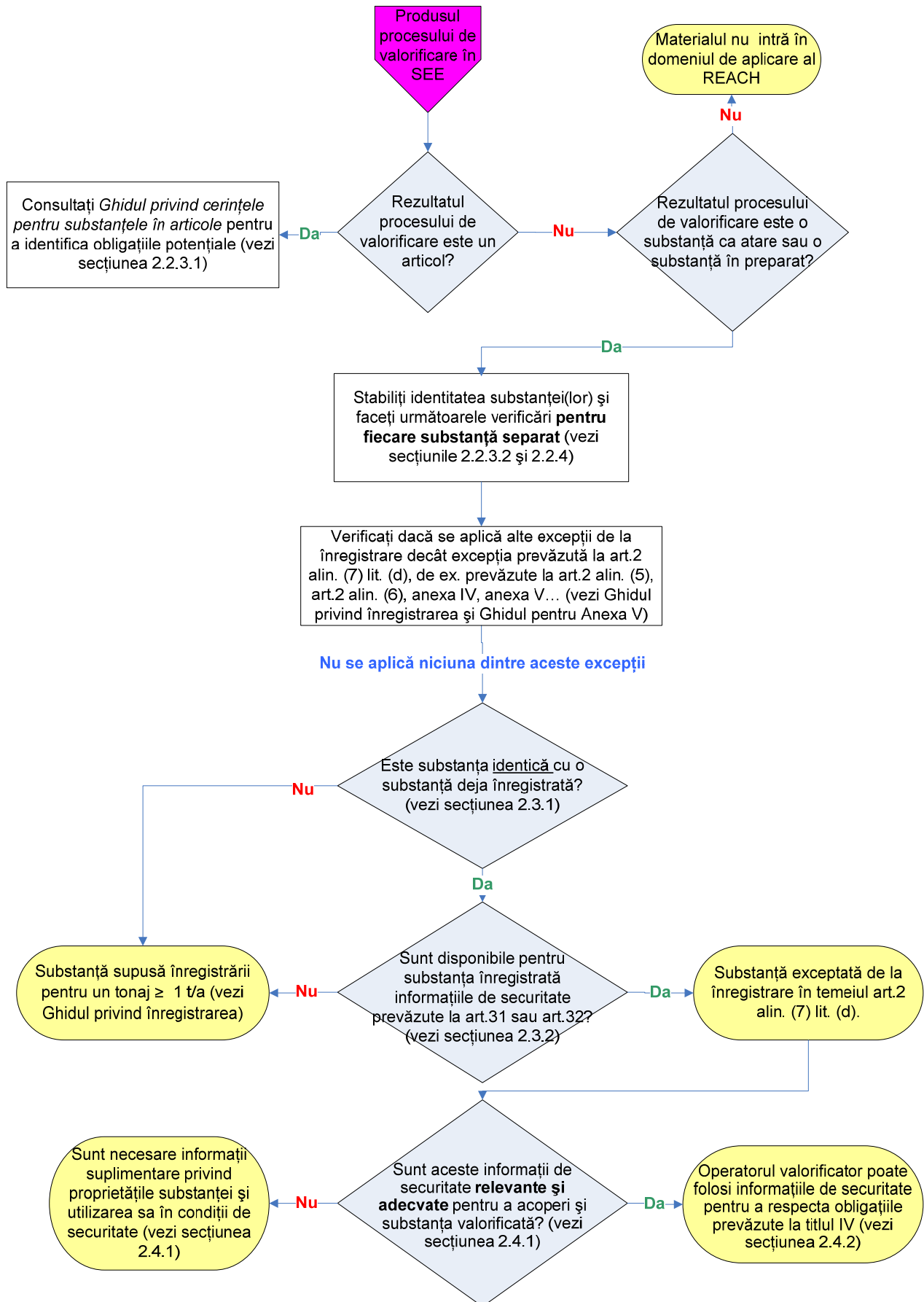
Apendicele 1 prezintă exemple de fluxuri specifice de materiale recuperate. Principiile explicate în capitolul anterior se aplică în cazul exemplurilor prezentate în acest apendice. Pentru toate fluxurile de deșeuri, trebuie efectuate patru evaluări de bază:

- Stabilirea identității substanței(lor) din materialul recuperat, inclusiv caracterizarea și atribuirea impurităților uneia sau mai multora dintre aceste substanțe:
 - Este substanța recuperată o substanță ca atare sau o substanță în amestec?
 - Care este identitatea substanței(lor) recuperate?
 - Care sunt impuritățile tipice? Care sunt concentrațiile tipice ale impurităților? Cărei sau căror substanțe pot fi atribuite impuritățile?
- Verificarea aplicabilității altor excepții⁴³ [de exemplu, art. 2 alin. (5), art. 2 alin. (6), anexa IV sau anexa V la REACH] sau a unor cerințe de înregistrare limitată (pentru articole):
 - Este exceptarea de la art. 2 alin. (7) lit. (d) relevantă și potențial aplicabilă în cazul materialului recuperat? Se aplică alte excepții decât cea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH? De exemplu, este substanța prevăzută în anexele IV sau V la REACH?
 - Recuperarea unei substanțe din deșeu rezultă direct într-un articol? Prin urmare, se aplică doar cerințe de înregistrare limitată?
- Identificarea unei înregistrări anterioare a aceleiași sau acelorași substanțe:
 - Stabilirea caracterului identic al substanței recuperate cu o substanță care a fost/va fi înregistrată. Sunt disponibile informațiile relevante prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH pentru aceste substanțe?
- Verificarea adecvării și relevanței informațiilor de securitate disponibile pentru aceeași substanță înregistrată astfel încât să acopere proprietățile substanței(lor) recuperate. Compilarea informațiilor de clasificare, etichetare și alte informații de securitate relevante pentru substanța(ele) recuperată(e) și utilizările preconizate:
 - Sunt relevante și adecvate informațiile de securitate disponibile pentru aceeași substanță înregistrată astfel încât să acopere proprietățile substanței(lor) recuperate?
 - Corespund utilizările identificate pentru substanța(ele) recuperată(e) cu utilizările aceleiași sau acelorași substanțe deja înregistrate astfel încât informațiile de securitate disponibile să fie relevante și corespunzătoare? Dacă nu, sunt necesare informații suplimentare privind proprietățile substanței și utilizarea în condiții de securitate a acesteia?

Prezentul ghid nu cuprinde interpretări specifice detaliate ale acestor evaluări pentru fluxurile de deșeuri. Totuși, abordarea menționată anterior poate reprezenta o bază pentru o evaluare generală privind măsura în care se poate obține exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH pentru materialul recuperat. Figura 2 prezintă un flux de activități prin care se poate verifica dacă un operator valorificator se poate baza pe art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, precum și pe obligațiile conexe care ar putea fi aplicabile. Exemplele din apendicele 1 au fost abordate în baza acestui flux de activități.

⁴³ Mai multe informații privind alte excepții sunt disponibile în Ghidul privind înregistrarea și în Ghidul pentru anexa V.

Figura 2: Flux de activități prin care se poate verifica dacă un operator valorificator se poate baza pe art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, precum și pe obligațiile conexe

APENDICELE 1: FLUXURI SPECIFICE DE MATERIALE RECUPERATE

Exemplele prezentate în continuare se referă la materiale care respectă criteriile de încetare a statutului de deșeu și/sau care au încetat de a mai fi considerate deșeuri conform legislației naționale. Materialele care îndeplinesc aceste condiții vor fi considerate substanțe recuperate în contextul Ghidului privind deșeurile și substanțele recuperate.

1.1. Hârtia recuperată

Hârtia recuperată constă, în principal, din pastă de celuloză. EINECS definește pasta de celuloză ca o: „*Substanță fibroasă rezultată din tratarea substanțelor lignocelulozice (lemn sau alte surse agricole fibroase) cu una sau mai multe soluții apoase de substanțe chimice de împăstare și/sau înălbire. Compusă din celuloză, hemiceluloză, lignină și alte componente minore. Cantitățile relative ale acestor componente depind de amploarea proceselor de împăstare și înălbire.*” (număr EINECS 265-995-8).

Pasta de celuloză este prevăzută în anexa IV și, prin urmare, este exceptată de la obligațiile de înregistrare, de evaluare și pentru utilizatorii din aval. Hârtia recuperată poate conține și alți componenți, precum pigmenți, cerneluri, adezivi, umpluturi etc. În cadrul procesului de recuperare și reciclare, componenții care nu au nicio funcție specifică în material (pasta de celuloză) pot, prin urmare, să fie considerați impurități (a se vedea secțiunea 2.2.4). În consecință, hârtia recuperată formată exclusiv din pastă de celuloză cu impurități fără vreo funcție specifică în material va fi exceptată de la obligațiile de înregistrare, de evaluare și pentru utilizatorii din aval.

1.2. Sticla recuperată

Conform literaturii științifice, sticla este mai degrabă starea unei substanțe decât o substanță ca atare. În sens legislativ, cel mai bine se poate defini prin intermediul materialelor inițiale și a procesului de producție, la fel ca în cazul multor alți substanțe UVCB. EINECS cuprinde mai multe rubrici pentru sticlă, după cum urmează: *Sticlă, fără oxizi, produse chimice (EC: 295-731-7), Sticlă, cu oxizi, fosfosilicat de calciu, de magneziu, de potasiu și de sodiu (EC: 305-415-3), Sticlă cu oxizi, fosfosilicat de calciu, de magneziu și de sodiu (EC: 305-416-9) și Sticlă, cu oxizi, produse chimice (EC: 266-046-0)*⁴⁴.

Anumite tipuri de sticlă sunt exceptate prin introducerea lor în anexa V punctul 11. Sticla reciclată poate conține alte componente, precum hârtie, adeziv, vopsea sau elemente străine, precum plastic, cauciuc, nisip, metale, pietre, ceramică. Dacă prezența acestora în materialul recuperat este neintenționată, dacă nu au nicio funcție specifică în material și reprezintă sub 20%, atunci pot fi considerate impurități (a se vedea secțiunea 2.2.4). Prin urmare, sticla recuperată formată exclusiv din tipuri de sticlă care respectă cerințele de exceptare din anexa V cu impurități va fi exceptată de la obligațiile de înregistrare, de evaluare și pentru utilizatorii din aval.

⁴⁴ Rețineți că descrierea conform rubricilor din EINECS a acestor substanțe face parte din rubrica substanței și, în cele mai multe cazuri, este decisivă pentru identificarea substanței.

1.3. Metalele recuperate

Conform REACH, metalele pure obținute din zăcăminte, concentrate de zăcăminte sau surse secundare, chiar dacă prezintă o anumită cantitate de impurități, sunt considerate substanțe. Cerințele de înregistrare pentru substanțe vor depinde de înregistrarea anterioară a substanțelor sau nu și de disponibilitatea informațiilor de securitate relevante.

Aliajele sunt considerate amestecuri speciale, iar substanțele din acele amestecuri speciale sunt supuse înregistrării. Metalele recuperate formate din deșeuri mixte de aliaje de metal care respectă criteriile de încetare a statutului de deșeu sunt considerate, în mod normal, amestecurile speciale, dar, în anumite cazuri, pot fi considerate și substanță cu impurități (de exemplu, când scopul recuperării este doar de a recupera un metal principal, toți ceilalți componenți fiind considerați impurități). Situația este similară și în cazul metalelor pentru care concentrația în aliajul final este variabilă sau chiar strict limitată și care concentrație nu este cunoscută nici în deșeu, nici în deșeul al cărui statut de deșeu a încetat. În astfel de cazuri, concentrația acestora este considerată inițial ca o impuritate. Toți componenții care au fost selectați intenționat în vederea recuperării (de exemplu, Cr sau Ni) și care au o funcție principală în materialul recuperat trebuie considerați substanțe separate. Constituenții care sunt prezenți doar ocazional în părți din deșeul din care provine metalul recuperat sau care nu au o funcție specială în materialul recuperat pot fi considerați impurități (de exemplu, molibdenul poate fi prezent în anumite tipuri de oțel, dar nu și în altele).

Având în vedere că majoritatea metalelor sunt produse atât din resurse primare, cât și secundare, exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH este relevantă pentru metale, în timp ce există și alte excepții care ar putea fi aplicabile:

- pentru intermediari neizolați rezultați din recuperarea metalelor din articole complexe care conțin metale multiple;
- excepțiile de la art. 2 alin. (5) și (6) pentru metale și componente metalice folosite în produse medicinale de uz uman sau veterinar care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului 726/2004 și al Directivelor 2001/82/CE și 2001/83/CE conform dispozițiilor art. 2 alin. (5) lit. (a) și alin. (6) lit. (a);
- anexa V.

Metalele recuperate pot fi folosite direct la producția de articole în anumite condiții, dacă îndeplinesc criteriile aplicabile de încetare a statutului de deșeu. În acest caz, nu se aplică alte cerințe de înregistrare, decât dacă substanța este destinată a fi emisă în mediu.

Anumite metale sunt recuperate din materiale simple și destul de pure (de exemplu, Al, Cu, Pb, Zn din produse de construcție, deșeuri pre-consumator), iar uneori metale pure sunt recuperate din materiale foarte complexe (deșeuri electronice care conțin, de exemplu, Cu, metale prețioase) la nivel de metale pure. Alte metale (Mo, Cr, Ni prezente, de exemplu, în produse din oțel) nu sunt recuperate la nivel de metale pure și folosite pentru producerea unor noi aliaje de metal, din cauza conținutului de metale țintă, care duce la formarea de preparate speciale. Anumiți compuși de metale (de exemplu, trioxid de antimoniu, stabilizatori din plastic pe bază de Pb și Cd) sunt recuperați direct din amestecuri în topitură de plastic. Având în vedere aceste diferențe, criteriile de încetare a statutului de deșeu pot fi diferite⁴⁵.

Impuritățile pot varia, deoarece respectarea criteriilor de încetarea a statutului de deșeu la metalele recuperate și rafinate din deșeuri la nivel de metale poate depinde de mai mulți factori, precum tehnologia (de rafinare) disponibilă, cantitățile prezente în deșeurile care respectă criteriile de încetare a statutului de deșeu, valoarea materialelor în raport cu costurile de

⁴⁵ Mai multe informații în Directiva-cadru privind deșeurile (a se vedea secțiunea 1).

recuperare. În timp ce metalele recuperate pot fi încorporate direct în alte amestecuri speciale, un anumit metal poate fi considerat într-un anumit caz drept impuritate, iar în alt caz component, în funcție și de aplicația finală potențială.

De asemenea, producătorii de metale recuperate trebuie să dispună, după nevoi, de informații privind identitatea și cantitățile de impurități sau componente periculoși minori prezente în metalul sau aliajul recuperat conform secțiunii privind impuritățile (secțiunea 2.2.4).

În cazul metalelor, există câteva instrumente disponibile pentru analizarea într-un mod relativ ușor a compoziției materialului conform Bunelor Practici de Laborator (BPL) în vederea verificării caracterului identic al materialelor (de exemplu, standardele ASTM sau ISO).

Metalele recuperate pot fi folosite pentru aceleași scopuri ca și metalele primare, deoarece procesul de recuperare are loc, de obicei, fără deteriorarea proprietăților materialelor. Prin urmare, se presupune că utilizările sunt aceleași. În acest caz, informațiile de securitate ale substanței înregistrate pot fi relevante și corespunzătoare pentru utilizarea substanței recuperate.

1.4. Agregatele recuperate

În prezenta lucrare, prin agregate recuperate⁴⁶ se înțelege agregatele care rezultă din prelucrarea materialului anorganic folosit anterior în construcții (de exemplu, beton, pietre), precum și anumite agregate de origine minerală care rezultă dintr-un proces industrial ce implică modificări termice sau de altă natură (de exemplu, zgură neprelucrată⁴⁷, deșeuri din prelucrarea zgurii⁴⁸, cenușă zburătoare).

S-a pus întrebarea dacă astfel de agregate recuperate pot fi considerate articole sau dacă sunt substanțe ca atare sau în amestec.

Agregatele recuperate din construcții pot fi beton, pietre naturale, zidărie, ceramică (de exemplu, țigle) și/sau asphalt, fie singur, fie, în anumite cazuri, în amestec. Acestea pot avea aplicații diverse, precum în lucrări de construcții civile, de drumuri, dar și ca balast pentru căi ferate. Principala funcție a acestei aplicații este de a asigura stabilitate și rezistență la degradare/fragmentare. Dacă pentru această funcție, forma, suprafața și aspectul sunt mai importante decât compoziția chimică, agregatele recuperate pot fi considerate articole. Totuși, prin definiție, acest lucru este valabil în cazul în care forma, suprafața sau aspectul materialului au fost stabilite și aplicate în mod deliberat în timpul producției acestuia (de exemplu, pentru a respecta anumite standarde recunoscute pentru agregate, precum EN 12620, 13043 sau 13242). În cazul în care, pentru această funcție, forma, suprafața sau aspectul nu determină funcția materialului într-o măsură mai mare decât compoziția lui chimică, agregatul nu se încadrează în definiția articolului și poate, astfel, să fie considerat o substanță ca atare sau în amestec. În continuare sunt prezentate câteva exemple de agregate recuperate:

Agregate din deșeuri de construcții și demolări

Particulele din agregatele din deșeuri de construcții și demolări sunt produse cu caracteristici specifice de formă și suprafață în funcție de aplicațiile lor, precum, de exemplu, în pavaje din asphalt. Forma unei astfel de particule este descrisă folosind raportul dintre dimensiunea cea mai

⁴⁶ După cum se explică și în secțiunea introductivă a capitolului 3, în sensul REACH, substanțele recuperate (ca atare, în amestecuri sau în articole) sunt considerate substanțe doar dacă, după ce au făcut parte din deșeuri, au încetat de a mai fi deșeuri conform Directivei-cadru privind Deșeurile. Agregatele care au trecut prin anumite stadii de recuperare, dar care sunt în continuare deșeuri, nu sunt considerate substanțe, preparate sau articole în temeiul REACH. Acestea intră sub incidența legislației privind deșeurile, dar nu sunt supuse obligațiilor pentru substanțe, amestecuri sau articole în temeiul REACH.

⁴⁷ Cod deșeu: 100202.

⁴⁸ Cod deșeu: 100201.

lungă și cea mai scurtă a particulei. Standardele EN 933-3 și 933-4, de exemplu, prezintă metode de determinare a formei unor astfel de particule. Suprafața unei astfel de particule e definită de micro și macro-rugozitatea acesteia (și anume, variațiile de înălțime a unei suprafețe la diferite scale), care este măsurată conform standardelor EN 1097-8 și, respectiv, 933-5. Forma și suprafața unei particule din agregatele din deșeurile de construcții și demolări determină funcția acesteia într-o măsură mai mare decât compoziția sa chimică. Proprietățile chimice de bază se limitează la un nivel maxim de solubilitate permis – dacă agregatul este solubil, nu își poate îndeplini funcția - și sunt mai puțin importante decât forma și suprafața. Prin urmare, aceste particule sunt considerate articole conform definiției articolului prevăzute în REACH.

Zguri feroase

Majoritatea zgurilor produse de industria fierului și oțelului în Europa vor fi înregistrate ca substanțe UVCB și se folosesc în aplicații precum producția de ciment și produse din beton. În cazul acestor aplicații, sunt importante proprietățile hidraulice ale zgurii. Prin urmare, compoziția chimică a zgurii este în mod evident mai importantă. Astfel, zgura feroasă trebuie considerată o substanță. Prin analogie, și zgurile din alte procese metalurgice trebuie considerate substanțe.

Cenușa zburătoare

Cenușa zburătoare este un preparat eterogen de constituenți format din dioxid de siliciu amorf și cristalin (SiO_2), oxid de aluminiu (Al_2O_3), oxid de fier, oxid de calciu și carbon. Aceasta are diferite utilizări, precum în producția cimentului, a clincherului și laptelui de ciment, la îndiguri și ramblee structurale, la stabilizarea pământului moale, ca sub-bază la drumuri și ca material de umplere mineral în betonul asfaltic. Pentru utilizarea sa, compoziția chimică este mai importantă decât forma, suprafața sau aspectul particulelor. Prin urmare, cenușa zburătoare este considerată o substanță UVCB.

În cazul agregatelor recuperate care sunt substanțe ca atare sau în amestec, va fi necesar să se stabilească statutul exact al materialului în temeiul REACH și să se verifice dacă se aplică dispozițiile prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d). În cazul în care substanța ca atare sau în amestec nu este exceptată de la înregistrare, alternative posibile pentru solicitantii de înregistrare potențiali ar fi preînregistrarea întârziată – cu condiția ca toate condițiile prevăzute la art. 28 alin. (6) să fie îndeplinite – sau scăderea volumului sub 1 tonă/an până la înregistrarea substanței (de către orice parte interesată).

La stabilirea statutului exact al agregatelor recuperate, trebuie luate în considerare și următoarele aspecte:

- a) În mod normal, unele dintre aceste materiale, precum anumite zguri și reziduuri din diferite procese de topire sau metalurgice, vor fi substanțe UVCB. Totuși, pot exista și cazuri în care astfel de substanțe sunt substanțe multicomponente (de exemplu, când substanța este rezultatul unei reacții chimice din timpul recuperării și este compusă dintr-un număr limitat de componente).
- b) Anumite agregate recuperate pot fi formate din materiale care sunt exceptate de la obligațiile de înregistrare, evaluare și pentru utilizatorii din aval conform altor dispoziții din REACH, în special anexa V. De exemplu, minerale care nu sunt modificate chimic (precum pietrele naturale) sau substanțe prezente în natură, care nu sunt modificate chimic și nu respectă criteriile de clasificare ca periculoase (precum lemnul).
- c) În cazul în care agregatele recuperate sunt formate dintr-un singur component principal (probabil cu impurități), sunt considerate o substanță mono-componentă. În cazul în care acestea sunt formate din mai mulți componente, acești componente pot fi considerați fie substanțe separate (ceea ce înseamnă că agregatul recuperat va fi un amestec), fie componentii unei singure substanțe UVCB complexe. După cum s-a subliniat la secțiunea 2.2.3, rămâne la latitudinea producătorului materialului recuperat de a decide dacă operațiunea de recuperare a dus la o substanță (mono-componentă, multicomponentă sau UVCB) ca atare sau în amestec.

La stabilirea statutului de înregistrare a agregatelor recuperate, informațiile privind originea ar putea fi importante pentru a stabili ce componente ar putea fi prezenți în material și dacă aceștia

ar trebui considerați impurități sau substanțe separate. Va fi necesară o analiză a deșeurilor în vederea identificării substanțelor care, în principiu, sunt supuse înregistrării, doar în măsura în care componentii pot, în situații normale, să fie prezenți în cantități mai mari de 20%⁴⁹ (sau se intenționează să fie prezenți în materialul recuperat – totuși, în acest caz, operatorul valorificator ar trebui să aibă cunoștință de prezența lor).

De asemenea, producătorii de agregate recuperate ar trebui să aibă informații și despre identitatea și cantitățile impurităților sau componentilor minori periculoși care sunt prezenți în agregatul recuperat într-o măsură suficientă, conform secțiunii privind impuritățile (capitolul 2.2.3).

1.5. Polimerii recuperați

Operatorul valorificator de polimeri trebuie să identifice de asemenea orice substanțe prezente în mod intenționat în materialul recuperat (de exemplu, substanțe adăugate pentru a ajusta sau îmbunătăți aspectul și/sau proprietățile fizico-chimice ale materialului polimeric) prezente inițial în materialul polimeric care a fost recuperat. Acest lucru se poate întâmpla în cazul recuperării selective. Substanțele recuperate în mod intenționat nu pot fi tratate ca impurități, ci trebuie considerate substanțe, pentru care trebuie să se verifice aplicarea exceptării prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Din acest motiv, se recomandă ca materialul recuperat să fie considerat o substanță în amestec (de exemplu, în cazul reciclării selective a PVC-ului moale, s-ar putea să fie necesară înregistrarea plastifiantilor relevanți, dacă nu au fost înregistrați anterior).

Spectrul impurităților și al concentrațiilor acestora este relativ extins. Impuritățile provenite din substanțe inițial prezente în materialul polimeric de recuperat nu trebuie înregistrate, deoarece prezența lor este acoperită de înregistrarea substanței(lor) monomere. Orice altă „impuritate” prezentă în mod neintenționat în substanța polimerică recuperată (de exemplu, pigmenți care nu mai au funcția inițial prevăzută în materialul recuperat sau impurități introduse după fabricarea polimerului) poate fi considerată impuritate, dacă nu este prezentă în cantități de peste 20%. Într-un astfel de caz, componentul trebuie considerat o substanță în amestec, chiar dacă prezența sa este neintenționată.

La stabilirea statutului materialului polimeric recuperat, informațiile privind originea ar putea fi foarte importante pentru determinarea componentilor care ar putea fi prezenți în material și pentru a stabili dacă aceștia ar trebui considerați impurități sau substanțe separate. Impuritățile fac parte din substanțe și nu trebuie înregistrate (a se vedea secțiunea 2.2.4).

Totuși, producătorii de polimeri recuperați ar trebui să aibă informații despre identitatea și cantitățile impurităților și componentilor minori periculoși prezenți în polimerul recuperat în măsura necesară conform secțiunii privind impuritățile (a se vedea secțiunea 2.2.4).

Nu este necesară o analiză în anumite cazuri, când nu se așteaptă o prezență semnificativă de impurități (de exemplu, dacă recuperarea se face pornind de la un polimer folosit în starea lui pură). De asemenea, în anumite cazuri, produsul polimeric recuperat poate fi caracterizat în mod suficient fără a lua în considerare originea. Cu toate acestea, în cazul polimerilor, și în ideea de a-i ajuta pe operatorii valorificatori în identificarea materialelor din diferite articole plastice, s-au

⁴⁹ În cazurile în care astfel de componente sunt, de obicei, aproape de această limită, se recomandă o abordare sigură considerând componentul o substanță separată. În cazul în care componentii depășesc 20% doar rar, în loturi individuale care nu sunt frecvente în condiții normale, componentii respectivi nu trebuie considerați substanțe separate. De asemenea, nu este necesar nici să se examineze fiecare lot individual de deșeuri în vederea identificării unor astfel de componente.

atribuit coduri numerice de identificare a plasticului de la 1 la 6 pentru șase tipuri comune de rășini de plastic reciclabile, și codul 7 pentru orice alt tip de plastic, reciclabil sau nu. Există [simboluri standardizate](#) disponibile care include fiecare din aceste coduri. Deoarece, de regulă, există șase polimeri reciclabili, ar fi utile informații privind monomerii utilizați pentru fabricarea polimerului. De asemenea, există opțiunea de a considera polimerii recuperați drept substanțe UVCB, în cazul în care compoziția este necunoscută.

Într-o primă etapă, trebuie analizat dacă procesul de recuperare rezultă direct într-un articol (respectiv, dacă primul material care nu este deșeu din lanțul recuperării este un articol și nu o substanță ca atare sau în amestec). Nu există nicio cerință de înregistrare în temeiul REACH privind prezența unei substanțe polimerice într-un articol recuperat⁵⁰.

În urma abordării prevăzute la secțiunea 2.6, operatorul valorificator trebuie să analizeze dacă substanțele din polimerii recuperați sunt exceptați conform anexei IV sau anexei V din REACH sau dacă se aplică orice alte criterii de exceptare conform REACH.

Chiar dacă dispozițiile de înregistrare în baza REACH nu se aplică polimerilor, producătorul sau un importator al polimerului trebuie să înregistreze monomerii și alte substanțe folosite pentru producerea polimerului, în anumite condiții, conform articolului 6 alineatul (3) din REACH. În mod similar, în cazul polimerilor recuperați, monomerii și celelalte substanțe trebuie înregistrate pentru a putea permite o eventuală exceptare conform art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Impuritățile din monomer trebuie identificate și evaluate în măsura necesară pentru a putea stabili profilul periculos, precum și clasificarea și etichetarea monomerului recuperat.

De cele mai multe ori, deșeurile de polimer este colectat de pe piața UE, caz în care operatorii valorificatori de polimeri sunt exceptați de la obligația de înregistrare a monomerului(ilor) sau a oricărei(or) substanțe din polimerul recuperat care îndeplinesc criteriile prevăzute la art. 6 alin. (3) din REACH, cu condiția ca această substanță sau aceste substanțe din care derivă polimerul să fi fost înregistrată(e). În plus, operatorul valorificator trebuie să dețină informațiile de securitate prevăzute la art. 31 sau 32 din REACH privind monomerul, deoarece monomerul este supus cerințelor de înregistrare. În acest sens, trebuie luate în considerare toate informațiile disponibile privind componentele materialului recuperat.

1.6. Cauciucul recuperat

În general, pe lângă polimeri precum SBR (cauciuc butadien stiren) și cauciuc natural, cauciucul recuperat poate conține și substanțe care au în continuare o funcție, precum substanțele de umplere (negru de fum, silice...). Alte componente/alți constituenți prezenți în cauciucul recuperat și care nu se intenționează a fi recuperate, precum pigmenți, aditivi, uleiuri, sunt considerate(ți) impurități, dacă sunt prezenți(ți) într-o concentrație mai mică de 20% din fracțiunea componentului principal⁵¹.

De asemenea, producătorii de cauciuc recuperat ar trebui să aibă informații despre identitatea și cantitățile impurităților și componentelor minori periculoși prezenți în materialul recuperat în măsura necesară conform secțiunii privind impuritățile (a se vedea secțiunea 2.2.4).

⁵⁰ A se vedea Ghidul privind polimerii disponibil la adresa

http://guidance.echa.europa.eu/docs/guidance_document/polymers_en.htm

⁵¹ În special în cazul cauciucului recuperat din anvelope, sectorul industrial pune la dispoziție o listă reprezentativă detaliată a substanțelor care se intenționează a fi recuperate sau care este posibil să depășească pragul de 20% pentru impurități, disponibilă prin intermediul Asociației europene a producătorilor de anvelope și cauciuc în „Ghidul pentru cauciucul recuperat” (www.etrma.org), care cuprinde și trimiteri la documente publice care ar putea ajuta la estimarea concentrațiilor impurităților și substanțelor recuperate.

Cauciucul recuperat poate rezulta din prelucrarea mecanică și/sau chimică a articolului original din cauciuc menită să îl transforme într-un material care se intenționează a fi utilizat într-un nou proces. Substanțele destinate recuperării sunt, în principal, polimeri precum SBR și cauciucul natural. Prin urmare, informațiile privind polimerii recuperați furnizate la secțiunea anterioară se aplică și în cazul cauciucului recuperat.

Deșeurile de cauciuc pot intra direct în procesul de producție a unui articol, atunci când sunt adăugate cauciucului primar și transformate într-un articol. În acest caz, nu se aplică alte cerințe de înregistrare, decât dacă se intenționează ca substanța să fie emisă în mediu (a se vedea secțiunea 2.2.3.1). În cazul în care cauciucul dintr-un articol se încadrează în definiția unui polimer, nu există niciun fel de cerință de înregistrare. Într-un astfel de caz, conform abordării prevăzute la secțiunea 2.6, operatorul valorificator trebuie să analizeze dacă se aplică vreo altă exceptare în temeiul REACH.

În cazul altor substanțe adăugate în cauciuc, precum substanțele de umplere (negru de fum, silice...), trebuie furnizată documentație care să demonstreze că acestea respectă cerințele de exceptare prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH.

Un operator valorificator trebuie să se asigure că utilizarea unei substanțe recuperate este acoperită de înregistrarea substanței inițiale, ceea ce este deseori valabil în cazul cauciucului recuperat. Într-un astfel de caz, informațiile de securitate disponibile pentru aceeași substanță înregistrată pot fi relevante și adecvate pentru cauciucul recuperat. Același lucru s-ar putea să nu fie aplicabil și în cazul impurităților (respectiv a pigmentilor, aditivilor, etc.), deoarece s-ar putea ca evaluarea securității chimice a substanței inițiale să acopere doar aplicații specifice. Operatorii valorificatori trebuie să genereze informații privind compoziția materialului recuperat, pentru a se identifica potențiale pericole și pentru a stabili dacă informațiile de securitate obținute pentru substanța înregistrată sunt aplicabile și substanței recuperate.

1.7. Uleiuri de bază recuperate

Uleiurile de bază recuperate⁵² sunt, de obicei, substanțe UVCB conform Ghidului pentru identificarea și denumirea substanțelor conform REACH. Sectorul industrial care se ocupă cu uleiuri de bază folosește această practică. Aceste substanțe sunt denumite de obicei „uleiuri de bază” și sunt identificate corespunzător cu coduri EINECS, după caz.

Uleiurile de bază recuperate în mod intenționat trebuie considerate substanțe, pentru care trebuie verificată aplicarea excepției prevăzute la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Uleiurile de bază nu pot beneficia de excepțiile prevăzute în anexele IV sau V din REACH. De obicei, acest tip de recuperare nu rezultă într-un articol. Nicio altă exceptare decât cea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH nu poate fi aplicabilă. Acestea sunt descrise conform rubricilor EINECS relevante, în cazul în care proprietățile lor, prevăzute la substanțele UVCB, coincide cu identitatea substanței (a se vedea secțiunea 2.2.3.2).

Recuperarea uleiurilor de bază presupune un proces de recuperare relativ sofisticat, dacă se dorește recuperarea substanțelor pentru același scop. În aceste condiții, nu există niciun component care să nu genereze din uleiul de bază însuși din cauza procesului de recuperare folosit. Dacă există astfel de componenți nivelul acestora este mult sub 20%⁵³. Uleiurile de bază

⁵² Termenul „uleiuri de bază” include și „uleiurile lubrifiante”. Acest al doilea termen nu trebuie confundat cu termenul „lubrifianți”. Termenul „uleiuri lubrifiante” se referă la amestecuri compuse din uleiuri de bază și aditivi. Formularea „uleiuri lubrifiante” se folosește și pentru „uleiurile de bază puternic rafinate” și „uleiurile de bază lubrifiante” (a se vedea Dosarul de produse CONCAWE 97/108 pentru o listă a uleiurilor de bază).

⁵³ Trebuie precizat că se poate produce contaminarea uleiurilor de bază cu bifenili policlorurați (PCB) sau cu alți contaminatori mai periculoși. În acest caz, chiar dacă acești componenți sunt mult sub 20%, recuperarea sau (re)utilizarea nu sunt permise (de exemplu, nivelul legal de PCB = 50 ppm).

recuperate rezultate sunt foarte similare cu uleiurile de bază inițiale și se poate stabili caracterul identic al substanței recuperate, putându-se aplica art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH cu condiția ca operatorul valorificator să aibă acces la informațiile necesare.

Unele procese de recuperare mai puțin avansate vor genera substanțe recuperate care, în ciuda eliminării principalelor impurități, nu respectă criteriile de calitate ale substanței inițiale. Acest lucru este cauzat de prezența unor impurități precum hidrocarburile poliaromate. Stabilirea caracterului identic al uleiurilor de bază recuperate cu substanțele înregistrate poate fi dificilă în cazul în care se aplică procese de recuperare mai puțin sofisticate, din cauza proceselor de evaporare și combustie care pot duce la pierderi sau adăugiri substanțiale de substanțe noi în timpul utilizării substanței inițiale. În principiu, se poate, totuși, ca aceste substanțe recuperate să beneficieze eventual de exceptarea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH, cu condiția ca operatorul valorificator să poată stabili caracterul identic și să aibă acces la informațiile necesare.

În rezumat, utilizările identificate ale uleiurilor de bază nu sunt întotdeauna similare cu cele prevăzute în înregistrările inițiale. În funcție de procesul de recuperare aplicat, aceste uleiuri de bază recuperate pot fi folosite în continuare pentru același scop sau, dacă își pierd proprietățile de ulei lubrifiant, pot fi folosite drept combustibili.

1.8. Solvenți recuperați

Solvenții recuperați sau reciclați ar trebui denumiți exclusiv substanțe unice sau UVCB conform Ghidului privind identificarea și denumirea substanțelor în temeiul REACH. Sectoarele industriale din domeniul producției primare de astfel de solvenți respectă această practică.

În acest context, solvenții recuperați sunt acele materiale din clasele comune de hidrocarburi, hidrocarburi oxigenate și hidrocarburi halogenate utilizate inițial în aplicații industriale. În această clasificare, mulți solvenți sunt substanțe chimice unice, de exemplu, acetonă sau toluen, deși există și o serie de substanțe UVCB, inclusiv o serie de distilate de petrol.

Art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH este și relevant și aplicabil pentru majoritatea solvenților recuperați conform celor mai comune numere EINECS folosite pentru preînregistrarea acestor substanțe. În mod potențial, nu se poate aplica nicio altă exceptare decât cea prevăzută la art. 2 alin. (7) lit. (d) din REACH. Solvenții nu pot beneficia întotdeauna de exceptările prevăzute în anexele IV sau V din REACH. Acest tip de recuperare nu rezultă, de obicei, într-un articol.

Caracterul identic al substanței recuperate cu substanța înregistrată este bine stabilit pentru o gamă largă de solvenți. În mod normal, nu există componenți care să nu își aibă originea în solventul însuși în urma procesului de recuperare folosit. Dacă există astfel de componenți, aceștia sunt la un nivel cu mult sub 20%. Totuși, este posibil să se recupereze substanțe amestecate împreună la care substanțele individuale sunt bine definite în scopul stabilirii caracterului identic, caz în care rezultatul este considerat a fi un amestec.

Utilizările identificate pentru solvenți sunt, în mod normal, aceleași ca cele menționate în înregistrările inițiale ale substanței, dar pot exista anumite restricții la unele reutilizări, de exemplu în industria farmaceutică.

APENDICELE 2: LISTĂ DE ABREVIERI ȘI DEFINIȚII

Anexa XIII	Criterii de identificare a substanțelor PBT și vPvB
Anexa XIV	Lista substanțelor care fac obiectul autorizării
Anexa XVII	Restricții la producerea, introducerea pe piață și utilizarea anumitor substanțe periculoase
Articol	Un obiect cărui i se dă, în cursul fabricației, o formă, o suprafață sau un aspect special care îi determină funcția într-un grad mai mare decât o face compoziția sa chimică.
„lista substanțelor candidate”	Lista Substanțelor Candidate la Autorizare care prezintă motive de îngrijorare deosebită (SVHC)
Număr CAS	Numărul din registrul Chemical Abstracts Services (Serviciul rezumatelor chimice)
CMR	Cancerigen, mutagen și toxic pentru reproducere
CSA	Evaluarea Securității Chimice
CSR	Raport de Securitate Chimică
Utilizator din aval	Orice persoană fizică sau juridică stabilită pe teritoriul Comunității, alta decât producătorul sau importatorul, care utilizează o substanță ca atare sau în preparat, în cursul activităților sale industriale sau profesionale. Un distribuitor sau un consumator nu constituie un utilizator din aval. Un reimportator exceptat în temeiul art. 2 alin. (7) lit. (c) este considerat ca fiind un utilizator din aval.
Inventarul CE/Numărul CE	Cele trei liste europene de substanțe din cadrul de reglementare anterior al UE pentru produsele chimice, listele EINECS, ELINCS și NLP, sunt numite împreună Inventarul CE. Inventarul CE este sursa Numărului CE ca identificator al substanțelor.
SEE	Spațiul Economic European. Permite statelor AELS din SEE (Norvegia, Islanda și Liechtenstein) să participe la piața internă în funcție de nivelul de aplicare a acquis-ului relevant pieței interne. Toată legislația comunitară nouă relevantă este introdusă în mod dinamic în Acord, aplicându-se astfel în tot SEE, asigurând omogeneitatea pieței interne.
EINECS	Inventarul European al Substanțelor Chimice Existente pe Piață
ELINCS	Lista Europeană a substanțelor Chimice Notificate
Scenariu de expunere	Ansamblul condițiilor, inclusiv condițiile de exploatare și măsurile de administrare a riscurilor, care descriu modul de producere sau de utilizare a substanței în cursul ciclului de viață, precum și modul de efectuare a controlului de către producător sau importator sau modul recomandat utilizatorilor din aval pentru controlul expunerii oamenilor și a mediului. Aceste scenarii de expunere se pot referi la un proces specific sau la o utilizare specifică sau la mai multe procese sau utilizări, după caz.
Importator	Orice persoană fizică sau juridică stabilită pe teritoriul Comunității care este responsabilă pentru import.
IUPAC	Uniunea Internațională de Chimie Pură și Aplicată
Producător	Orice persoană fizică sau juridică stabilită pe teritoriul Comunității, care produce o substanță pe teritoriul Comunității.

Substanță care nu beneficiază de un regim tranzitoriu (neetapizată)	O substanță care necesită înregistrare și care nu beneficiază de regimul tranzitoriu prevăzut pentru substanțele care beneficiază de un regim tranzitoriu în temeiul REACH.
PBT	O substanță persistentă, bioacumulativă și toxică conform anexei XIII.
Substanță care beneficiază de un regim tranzitoriu* (etapizată)	O substanță care îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii: (a) este cuprinsă în Inventarul european al substanțelor chimice existente introduse pe piață (EINECS); (b) a fost produsă în Comunitate sau în țările care au aderat la Uniunea Europeană la 1 mai 2004, dar nu a fost introdusă pe piață de către producător sau importator nici măcar o dată înaintea intrării în vigoare a regulamentului REACH; (c) a fost introdusă pe piață în Comunitate sau în țările care au aderat la Uniunea Europeană la 1 mai 2004, iar între 18 septembrie 1981 și 31 octombrie 1993 inclusiv, a fost, de asemenea, introdusă pe piață de către producător sau importator, și a fost considerată ca fiind notificată în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) prima liniuță din Directiva 67/548/CEE, modificată de Directiva 79/831/EEC, dar nu corespunde definiției unui polimer astfel cum este formulată în Directiva 67/548/CEE modificată de Directiva 92/32/CEE, cu condiția să existe documente justificative în acest sens.
Amestec	Amestec sau soluție de două sau mai multe substanțe.
PCB	Bifenili policlorinați
REACH	Înregistrarea, Evaluarea, Autorizarea și Restricționarea Produselor Chimice
Restricție	Orice condiție sau interdicție referitoare la producere, utilizare sau introducere pe piață.
Substanță	Un element chimic și compușii acestuia în stare naturală sau obținuți prin orice proces de producție, inclusiv orice aditiv necesar pentru păstrarea stabilității și orice impuritate care derivă din procesul utilizat, cu excepția oricărui solvent care poate fi separat fără a influența stabilitatea substanței sau fără a-i schimba compoziția.
SVHC	Substanță care prezintă motive de îngrijorare deosebită care respectă criteriile prevăzute la articolul 57.
vPvB	Substanță foarte persistentă și foarte bioacumulativă conform anexei XIII.

European Chemicals Agency
P.O. Box 400, FI-00121 Helsinki
<http://echa.europa.eu>